

TRƯỜNG ĐẠI HỌC VĂN HÓA HÀ NỘI
KHOA VIẾT VĂN – VIẾT BÁO
***

Nguyễn Thanh Phong

TÁC PHẨM TỐT NGHIỆP
(KHÓA 11, NĂM 2008 – 2012)

Người hướng dẫn: Võ Thị Hảo

HÀ NỘI – 2012
LỜI CẢM ƠN!

Tôi xin gửi lời cảm ơn chân thành đến các thầy, cô giáo trong khoa Viết Văn-Báo Chí, cô giáo chủ nhiệm và các bạn sinh viên lớp Viết Văn 11, trường Đại học Văn Hóa Hà Nội. Xin cảm ơn các nhà văn, nhà thơ, nhà phê bình văn học, các thầy cô giáo đã đến giảng dạy, người thầy phản biện tác phẩm tốt nghiệp. Đặc biệt, tôi xin gửi lời cảm ơn chân thành đến nhà văn Võ Thị Hảo, giảng viên hướng dẫn, người đã cổ vũ, tạo niềm tin, chỉ bảo tôi từ những truyện ngắn đầu tiên.

Tôi là người đam mê văn chương, khi còn là học sinh trung học. Thực ra những ngày đầu tôi viết chỉ với niềm thích thú và sâu hơn là đam mê. Và tôi cứ viết và coi đó như một cuộc vui, một trò chơi để quên đi những nỗi buồn. Đó sẽ là một trò hề với những ai thực sự nghiêm túc trong việc viết và với một cú bạt tai thật đau, những trang viết của Sekhop đã cho tôi biết rằng “Văn chương không phải là một cuộc liên hoan, và nếu cậu còn coi đó như những vở kịch, thì cậu sẽ vẫn mù lòa.” Tôi đã tỉnh táo hơn sau khi nhận ra điều đó và những trang viết về sau tôi đã rất nghiêm túc với bản thân mình. Sau này, khi đọc Kafka và phần nào bị ảnh hưởng ở ông tôi biết được thêm “Trí tưởng tượng nghèo nàn sẽ cắt cổ nghệ thuật”

Với tôi, viết là một nhu cầu cần thiết. Nó chiếm phần quan trọng trong cuộc đời tôi.

Sinh viên: Nguyễn Thanh Phong

BÀI THUYẾT TRÌNH

Kính thưa các nhà văn, các nhà phê bình, các thầy cô giáo và các bạn sinh viên.

Mỗi người đều có quyền chọn cho mình một cái nghề để gắn bó và em đã chọn viết làm công việc lớn nhất của cuộc đời mình. Rất khó để nói đây là một sự lựa chọn đúng vì viết luôn là một thử thách lớn, một cuộc hành trình không bao giờ kết thúc. Nhưng chỉ đến với những con chữ và thả mình vào dòng chảy của trí tưởng tượng bất tận em mới tìm thấy một sự thỏa mãn. Cũng chỉ ở mảnh đất huyền bí của những con chữ này em mới có thể đi sâu hơn vào bản thân mình, cùng khám phá những điều thuộc về chính mình hay rộng hơn là những bí ẩn của thế giới.

Viết chưa được lâu và ít đọc là hạn chế lớn nhất của em. Mọi sáng tác của em đều dựa trên trí tưởng tượng, rất ít có những sự kiện đời thực, hoặc có thì rất hiếm. Truyện của em còn nhiều chỗ rườm rà và các ngôn từ dù đã có sự chọn lọc nhưng chưa vẫn chưa chuẩn xác tới mức tinh xảo.

Những truyện ngắn của em đều viết về những sự kiện bất thường, về con người cô đơn. Em thường viết về thành phố. Viết về một không gian chật hẹp, tù đọng, con người trong đó luôn cô đơn Các nhân vật của em đều phải tự chống chọi với nỗi sợ hãi và trở nên bất lực. Trong “Nghịch đảo”, nhân vật luôn phải chạy trốn một cái bóng đen, đó có thể là một vết thương quá khứ khi ở đầu truyện em đã đề cập tới việc nhân vật bị tống khứ nhà. Đó là sự khởi đầu của nỗi sợ. Nỗi sợ của nhân vật không rõ ràng, không cụ thể và nhân vật đã từng chống cự nhưng cũng bất lực. Có thể hiểu cái bóng đen, con quái thú mà nhân vật đã tưởng tượng ra là nỗi kinh hãi của quá khứ, cũng có thể hiểu đó là một thế lực siêu hình mà con người luôn chạy trốn. Hệt như khi xưa con người sợ hãi ma quỷ, sấm sét vậy.

Ở truyện “Hóa trang” thì nhân vật đánh mất bản thân mình.

Trong “Bảy tầng tháp” thì em đã có một lối xây dựng khác, khi viết ra bảy truyện mini khác nhau để ghép lại thành một tổng thể. Mỗi một tầng là một ý tưởng. Tầng thứ nhất chỉ là sự che đậy tội lỗi bằng những thành tích để khi lớp vỏ vinh quang đó tụt ra ta chỉ thấy một vết nứt sâu hoắm. Đến tầng thứ tư thì là một sự đổ vỡ, em dựng nó như một truyện giả cổ tích. Loài thú và nhóm người du mục từ xưa vốn sống cùng nhau, họ còn sát cánh để đánh đuổi lũ quỷ ngoại xâm và xây dựng mảnh đất lớn thêm. Nhưng rồi sau một cái chết bí ẩn của thủ lĩnh loài thú, cái chết mà chỉ nhóm người du mục biết mọi thứ đã thay đổi. Ban đầu là việc giành lấy quyền tổ chức tang lễ, sau đó thì là xây nhà lấn sang đất của loài thú, để cuối cùng triệt hạ, để loài thú trở thành nô lệ cho mình. Đó không còn là một sự tráo trở mà còn là một hiểm họa khi mà nhân tính dễ bị xóa nhòa đi. Ngày trước lời quỷ ăn sống loài thú thì nay người du mục cũng ăn loài thú, chỉ khác họ biết nấu chín lên. Tới tầng thứ bảy thì em đặt một câu chuyện ở địa ngục, khi đệ tử của địa tạng vương luôn thắc mắc vì sao thầy mình không lên niết bàn. Để tới cuối cùng anh ta hiểu ra phật pháp không nằm trong vùng sáng, nó lớn lên từ vực tối. Nhưng anh ta vẫn không tìm ra lối thoát, vẫn lang thang khắp địa ngục.

Truyện “Bảy tầng tháp” mặc dù có tính độc đáo nhưng vẫn chưa có sự liên kết chặt chẽ giữa các tầng, tầng cuối chưa đủ độ lớn để bao quát và gắn sáu tầng kia lại với nhau thành một thể.

“Chôn vùi” thì là một truyện khác hẳn. Đây là truyện ngắn nhất nhưng cũng là truyện tâm đắc nhất trong bốn truyện của em. Ý tưởng ban đầu của em là một con ác mộng và em đã để nó trở thành một điềm báo. Nhân vật nằm mơ và thấy mình bị dính chặt một chỗ. Nhân vật không cử động được nhưng lại nhìn thấy mọi thứ. Những biến động của thế giới. Các bản thiết kế về khoa học đã được ấn định và trở thành những phát minh. Nhưng đó chỉ mở đầu cho những tai ương. Khi thế giới phát triển thì họ cải tiến các phát minh của nhân vật để tàn sát nhau. Trong đó có những con người sống trong đông đảo nát, đói khát, phải ăn chất thải, ăn cả xác đồng loại thậm chí họ còn mất đi nhân hình, em đã viết “ họ có hình hài của một con người hoàn chỉnh nhưng lại đi bằng bốn chân.” Và những con người đó đều trở thành trò tiêu khiển cho đám thượng lưu, những kẻ ngồi trên những cỗ máy khổng lồ. Em đã đặt ra một chi tiết rằng họ chạy trốn cuộc săn đuổi đã đâm chết một đứa bé, những người đó gào lên và tiếng hét xoắn vít tạo thành lời nguyện rửa cho một cái tên. Đó là tên của nhân vật và nhân vật biết. Nhân vật trong “Chôn vùi” đứng rất cao và là “luôn được nhắc tới với tư cách là thủy tổ cho những phát minh” nhưng nhân vật chỉ có thể ở một chỗ. Bị trói chặt vào cái ngai vàng khổng lồ. Nhân vật nhìn thấy rõ mọi thứ nhưng lại chẳng thể làm gì. Nhân vật hoàn toàn bất lực. Trong cơn hãi hùng, nhân vật tỉnh dậy với than thở lạnh buốt mồ hôi và sau khi ngồi thật lâu ngẫm nghĩ, nhân vật lùi các công trình và đốt đi. Không rõ giấc mơ đó đơn thuần là ác mộng hay là một điềm báo nhưng nhân vật vẫn hoảng sợ. Và vấn đề được đặt ra là “văn minh mang lại ánh sáng hay tiêu vong.” Cũng như Nobel ngày trước, ai mà ngờ được những phát minh của ông sau đó lại được sử dụng để tạo ra chiến tranh.

Những truyện ngắn của em đều mang tính bi kịch. Con người không tìm thấy lối ra, họ luôn bất lực. Điều em có thể làm nhiều nhất là tận dụng ưu thế về khả năng tưởng tượng, nhưng nếu chỉ như vậy thì vẫn chẳng tới đâu. Nhà văn Võ Thị Hảo, người hướng dẫn em trong kì này đã nói “ Truyện của em con người không có tính nổi loạn, có chống cự nhưng vẫn bất lực, các chi tiết chưa sâu tới mức thăng hoa.” – Đó là khuyết điểm lớn nhất của em và em sẽ phải dành nhiều hơn để hoàn thiện.

Cuộc hành trình với văn chương của em luôn thất bại nhưng có một điều em dám chắc chắn, ngay cả lúc này đây là : Minh không trắng tay.

NGHỊCH ĐẢO

- Cút khỏi đây và đừng bao giờ vác mặt về nữa.

Cú gạt tay khiến tôi ngã bổ chửng. Men rượu đã ngấm hết mà tôi vẫn thấy gáy mình đau nhói. Tôi gượng dậy, lết tới phía cánh cửa gỗ quen thuộc. Người đàn ông vạm vỡ vẫn đứng chặn trước cửa, ông ta nhìn tôi, mắt gườm gườm.

- Ngần ấy năm với tao là quá đủ !

Nắm đấm ông ta vung lên, giáng xuống mặt tôi. Mắt tôi tối sầm lại. Chiếc valy rơi cộp xuống đất, khóa valy vẫn chưa kéo nên những bộ quần áo trong đó đều bị dốc tuột ra ngoài. Cửa đóng sập lại. Tiếng chốt cửa cắt đứt mối quan hệ của tôi với ngôi nhà.

Đêm xuống từ lâu, những vì sao nằm khuất sau lớp mây đen. Những quãng mây chưa đủ dày để che đi ánh trăng nhưng cũng chẳng ai có thể nhìn thấy bất kì vệt sáng nào ở mảnh trăng lưỡi liềm đó.

Cơn đau ngày một nhức nhối. Men rượu cũng không khiến tôi quên đi cơn đau. Cơn chuyển động khắp nơi và nó đang ngày một lớn dần và đe dọa tính mạng của tôi.

Tôi không nghĩ mình đang nằm mơ vì tôi vẫn ý thức được mọi thứ xung quanh, tôi vẫn biết được rằng mình đang đi bộ, đôi dép đã rách quai, trời bắt đầu trở lạnh còn tôi thì run lên mỗi khi cơn gió thổi qua. “ Nhưng mình chẳng cảm thấy đau nữa, nếu không phải là một giấc mơ thì có lẽ vết thương đã bắt đầu lên da non”. Cảnh vật xung quanh chỉ mờ mờ. Cây cối và nhà cửa uốn éo như nghiêng hẳn về một phía. Tôi buột miệng gọi những cái tên quen thuộc. Như một ảo ảnh, tức thời họ hiện ra nhưng tôi vẫn không thấy rõ vì họ đứng cách tôi rất xa. Tôi tiến tới, họ vẫn ở phía đó, tiếng gọi của tôi không làm họ quên đi câu chuyện. Tôi gọi lớn hơn và chạy tới. Những người đó vẫn xum họp bên nhau, tôi không nghe thấy họ nói gì nhưng qua vẻ mặt hơn hờ, khi thoảng lại vung tay ra tôi đoán họ đang rất vui vẻ. Hẳn là mẩu chuyện đang tới cao trào và tôi thì rất muốn có mặt trong cuộc vui đó, thế nên tôi chạy tới. Tôi càng lại gần thì họ càng ở xa. Tôi bắt đầu thấm mệt. Tôi tạm dừng lại để lấy sức. Họ vẫn ở xa, rất xa. Tôi cứ ở đó ngóng theo, miệng gào lớn. Bóng họ đang nhạt dần và vỡ tan như bọt bong bóng. Những cái tên gãy vụn ra và xáo trộn vào nhau. Vết thương lại há miệng và cơn đau đang chạy khắp thân thể. Những gương mặt thân thuộc kia cũng nhòa dần đi, tôi đã cố huơ tay lên bắt nhưng thứ nắm lại chỉ là một khoảng không trống rỗng.

Các khu nhà cao ốc đồ sộ lẫn mái ngói tường vàng đều nhập nhòa trước mắt tôi. Những giọt nước cay xè khiến đôi mắt tôi mờ dần đi. Sương bắt đầu xuống, nhiệt độ xung quanh cũng hạ dần theo. Tôi vẫn chạy nhưng mắt thì chẳng còn thấy gì.

Gió cũng bắt đầu đồng lõa với nhiệt độ nơi đây và tức thời tôi cảm thấy toàn thân lạnh buốt.

Tôi chạy, rất nhanh. Những giọt nước mằn mặn dần co lại vì giá lạnh. Chúng đọng lại từng lớp và đông cứng trên khuôn mặt tôi như những phiến băng.

Tôi ngừng uống rượu bởi thứ chất kích thích đó chẳng ích lợi gì, ít nhất thì đối với sức khỏe của tôi hiện giờ.

- Sắp tan ca rồi, anh đi uống café với em chứ ?

Cô đồng nghiệp cùng phòng tới gần. Cô nàng chỉ xấp xỉ tuổi tôi, tóc cô để xõa ngang vai, cô không mấy xinh đẹp nhưng nụ cười của cô rất tươi trẻ và hầu hết những chàng trai ở cơ quan đều say đắm nụ cười đó.

Tôi lắc đầu.

- Anh lâu nay luôn cặm cụi làm việc, cũng cần phải nghỉ ngơi tí chút.

- Cô hãy mời người khác đi.

Cô nàng ngần ngừ hồi lâu rồi bỏ đi, những ánh mắt khác nhìn tôi lộ vẻ bực tức. Đáng lẽ ra tôi không nên từ chối lời mời này. Một cốc café vào lúc tan giờ làm, lại vào một ngày đẹp trời thế này thì thật thú vị. Tôi định đi tới phía cô đồng nghiệp xin thứ lỗi về sự khiếm nhã vừa nãy và bữa café này tôi sẽ mời cô ta. Ý nghĩ chỉ mới chập chờn đã lập tức tan biến. Chẳng có gì đảm bảo cho một bữa café đâu, trên báo chí có quá nhiều những cuộc chém giết vô tình mà thường xảy ra ở những nơi công cộng. Tôi đã nghe rất nhiều về chuyện đặt bom ở các tòa cao ốc hay trường học. Dù chưa một lần được chứng kiến nhưng những hình ảnh ghê rợn trên các phương tiện truyền thông đã từ lâu gài vào óc tôi một bóng ma. Và tôi luôn tin rằng dù là ở quán café hay giữa đường phố thì cũng có rất nhiều điều đáng lo ngại. Mọi hiểm họa đều có thể xảy ra. Quanh tôi có vô vàn cái hổ, và chúng luôn mong đợi những bước chân hụt của tôi. Dù đã nhiều lần tôi muốn quên chúng đi nhưng những mũi chông nhọn hoắt và các khúc xương của những kẻ xấu số lại luôn cảnh tỉnh tôi phải thận trọng.

- Họ đã chuyển đi hết rồi !

- Từ bao giờ !

- Không biết.

Ông chủ nhà với cái bụng phệ nói vậy. Tôi định hỏi thêm vài câu thì ông ta đã đóng cửa lại. Tôi vẫn đứng trước cửa, im lặng hồi lâu. “Chuyển đi rồi...Đi rồi...”

Tôi ôm đầu, cố xua đi những hình ảnh lộn xộn đang chập chờn hiện. “Đi rồi...Tốt nhất là đi rồi...”

Tôi mỉm cười và đi tiếp. Những gương mặt vẫn lơ lửng hiện nhưng tôi thì chẳng muốn giữ chúng lại nữa. Đã quá đủ cho ngần ấy năm. Nhiều năm nay tôi luôn trở về đây nhưng chẳng một lần nào tôi dám tới trước cổng, kể cả khi đã uống rượu tôi cũng chỉ dám đứng ở con hẻm đối diện với ngôi nhà. Một cú bạt tai mạnh tới mức khiến vài cái răng tôi rơi ra, một nhát chém chí mạng nhằm ngay đỉnh đầu, hàng tá lời mạt sát hay những cái khua chổi như xua đuổi loài chuột bọ hôi hám...Quá nhiều hình ảnh buồn đau hiện ra từ ký ức. Khi nhìn thấy cánh cửa của ngôi nhà một cảm giác bất an lại hiện ra. Vậy mà tôi vẫn luôn tìm về đây và chẳng bao giờ tới quá gần.

“Họ đi cả rồi.” Từ nay mình chẳng cần trở về đây nữa.

“Chúng đi thật rồi.” Hãy trục xuất chúng khỏi đầu mình thôi. Nơi này đâu còn gì để lưu luyến chứ.

Tôi luôn hài lòng với ngôi nhà hiện giờ của mình và chưa bao giờ có ý định tân trang lại. Vẫn chỉ là một ngôi nhà hai tầng, mái ngói, tường vàng, đôi chỗ đã sứt mẻ để lộ phần gạch loang lổ. Nhà tôi ở ngay mặt đường, gần với trung tâm thành phố. Rất nhiều cặp mắt đã để ý tới mảnh đất béo bở này và dung đủ cách thuyết phục tôi nhượng lại nhưng tôi vẫn kiên quyết từ chối vì đây là nơi gắn bó cuối cùng của tôi.

Mọi mối quan hệ của tôi đều rất lỏng lẻo. Tôi không phải là một kẻ lập dị hay kén bạn nhưng dường như mỗi khi tôi muốn có một quan hệ nào đó tiến sâu hơn thì cảm giác sợ hãi lại hiện ra và bủa quanh tôi như lớp mạng nhện.

Thứ sáu. Từ mai tôi sẽ được nghỉ hai ngày. Tôi chưa biết mình sẽ đi đâu trong hai ngày tới nhưng có lẽ để tự thưởng cho mình, tôi sẽ ở nhà. Tất nhiên tôi vẫn luôn ở nhà vào hai ngày này nhưng lần này sẽ khác vì tối thứ bảy sẽ là giải chung kết cúp c1.

Cửa phòng mở ra, ông trưởng phòng chậm rãi bước vào. Tôi thấy làm lạ bởi vẻ từ tốn của ông ta và cái nụ cười bán nguyệt kia càng khiến tôi thấy nghi ngờ. Tôi làm việc ở phòng này chưa lâu nhưng từng ấy thời gian cũng đủ để tôi biết về tay trưởng phòng hách dịch này. Mỗi khi gặp mặt, ông ta thường cúi kính và dù chỉ là những việc nhỏ nhặt ông ta cũng tìm cách phóng đại nó lên. Những cuộc thảo luận nào hề có mặt ông ta thì đều hỗn loạn. Thứ ông ta mong đợi nhất là tìm ra khuyết điểm và nếu đó là một lỗi lầm mang nguy cơ nhận quyết định sa thải thì ông ta càng thích thú.

- Các cậu có thể về. Tôi đã xin phép cấp trên rồi.

- Có chuyện gì vậy ?

Ông ta mỉm cười, nói “ Từ nay hãy gọi tôi là phó giám đốc”

Lời nói ông ta chưa dứt hẳn tôi đã nghe thấy tiếng vỗ tay. Những cái vỗ tay nghe giòn tan. Nhiều người tiến tới phía ông ta và cả căn phòng ồn ào bởi những lời phỉnh nịnh. Họ sẽ được gì ở những cái bắt tay và nụ cười miễn cưỡng đó. Cô bạn đồng nghiệp nói khẽ vào tai tôi “ Vỗ tay hoặc là nhìn về phía ông ta rồi mỉm cười đi”

Tôi im lặng hồi lâu và khi quay ra thì cô đồng nghiệp đã đứng chắn trước mặt. Tôi chỉ nhìn thấy lưng cô và thật nực cười khi nghĩ rằng cô nàng đã che chắn cho tôi khỏi tầm nhìn của một con dã thú nào đó.

Ông ta mời chúng tôi và một vài người ở những phòng bên cạnh đi ăn. Tôi không định nhận lời nhưng sự nhất trí của toàn phòng đã khiến lời từ chối biến thành một cái gật đầu.

Chỉ là một bữa ăn bình thường nhưng tôi lại cảm thấy một điều gì đó rất đáng ngại.

- Nào chạm cốc.

Họ nâng cốc và uống. Nơi chúng tôi ngồi ăn là một khách sạn hạng sang, yên ắng và sạch sẽ. Có lẽ dù bữa tiệc có kéo dài hơn thế thì câu chuyện của họ vẫn không thay đổi và tôi lấy làm lạ rằng tại sao những người đồng nghiệp của tôi lại chịu khoác lên mình bộ lông của loài vẹt lâu tới như vậy. Tiếng cười nói, chạm cốc vẫn vang lên và điều lo ngại của tôi cũng lớn dần theo thứ âm thanh đó.

Sáng hôm sau, khi tỉnh lại tôi thấy mình nằm trên giường. Tôi vẫn mặc bộ đồ văn phòng, chân vẫn đi giày. Chẳng rõ tôi qua tôi đã làm thế nào để thoát khỏi bữa tiệc. Tôi ngồi một lúc lâu trên giường, cố nhớ lại. Ký ức của tôi giờ đây lẫn lộn cả vào nhau, hình ảnh ngày này lại lẫn sang đường phố ngày khác, cái tên này lại chắp vá vào gương mặt kia và càng nghĩ ngợi thì mọi thứ càng trở nên rối loạn.

Tôi vỗ vỗ mặt cho tỉnh táo rồi xuống giường, đi vào buồng tắm.

Tôi tự làm một cuộc cách mạng để tẩy rửa quá khứ. Những gương mặt, cái tên, và cả những trận đòn roi chí mạng tôi chẳng nhớ nữa. Ngày trước mỗi lần trần truồng ở nhà tắm và nhìn vào những vết sẹo trên cơ thể, tôi lại có một cuộc du hành ngược về ký ức. Tôi nhớ lại mọi thứ. Bản thân tôi sao thê thảm như vậy còn người đàn ông kia tại sao lại tàn nhẫn đến thế. Những giọt máu vương vãi dưới đất kia dù chẳng phải của ông ta nhưng nó cũng phần nhiều liên hệ tới ông ta. Tôi ôm mặt và quay đầu bỏ chạy. Cuộc chạy trốn của tôi vẫn luẩn quẩn trong một mê cung. Mỗi vết sẹo trên cơ thể tôi đều nằm sau một cánh cửa và cái mê cung chết tiệt kia luôn dẫn dụ tôi từ cánh cửa này tới cánh cửa kia. Mỗi lần như vậy nỗi sợ trong tôi lại lớn thêm.

Và chỉ khi biết được họ đã dọn đi, những ác mộng về quá khứ mới ngừng lại. Tôi đã quên hẳn những gương mặt cùng nguyên nhân của những vết sẹo đó. Và thật hài hước khi đã có lúc tôi viết ra giấy những câu hỏi dành cho mình

Những vết sẹo có từ bao giờ ?

Người thân...?

Kỷ niệm đáng nhớ...?

Tôi bỏ lửng câu trả lời. Và tôi mỉm cười, mãn nguyện với sự đấng trí của mình.

Chỉ riêng cảm giác thần bí kia vẫn trú ngụ trong tôi. Tôi đã từng mất quá nhiều thì giờ để tranh đấu với nó và không ít lần tôi đã phát điên lên vì sự ranh mãnh của nó. Cái bóng đen không lồ đó chẳng lần hề lần tránh và sau mỗi cuộc chiến nó vẫn ở đó. Khi tôi đứng thẳng lưng, nắm chặt tay thì nó cũng đứng thẳng lưng và thân hình nó vươn lên rất cao. Tôi chẳng nhìn rõ nó. Rồi thay vì nghênh chiến tôi đã bỏ chạy.

Những viên thuốc an thần khiến tôi quên đi cái bóng ma quỷ quyết kia. Lá cờ trắng trên tay tôi đã phát lên rồi ấy vậy mà tên hung thần đó chẳng chịu buông tha. Giờ nghỉ giải lao, lúc tan ca, lúc ăn cơm hay thậm chí là tại bến xe bus... Tôi luôn cảm thấy lo lắng nhưng tôi chẳng cắt nghĩa được nỗi lo đó là gì.

Tôi đã phải tìm tới các bệnh viện chuyên khoa thần kinh.

“ Anh chẳng có bệnh gì cả. Cơ thể anh hoàn toàn khỏe mạnh”

Tôi nhận được những lời nói như vậy ở bất cứ bệnh viện hay trung tâm tư vấn uy tín nào. Nỗi hoang mang về căn bệnh vô danh của tôi thậm chí đã khiến các bác sỹ bức bối. Họ cho rằng tôi quá nhàn rỗi để đi quấy rầy người khác. Họ gọi bảo vệ đuổi tôi đi và khi việc lui tới bệnh viện đã tới mức thường xuyên họ đã dọa sẽ kiện tôi ra tòa.

Tôi không nhìn thấy gì nhưng các giác quan trên cơ thể tôi đều đánh hơi thấy cái bóng ma gớm ghiếc đó. Tôi ngửi thấy cả mùi hôi hám của những miếng thịt

mắc trong những chiếc răng không lồ đó. Cái miệng của nó không dài như loài cá sấu, cũng không cong cong như mõ của loài kền kền chồn sa mạc. Cũng có thể nó chẳng có một cái miệng nào và thứ đe dọa tôi chỉ là một cái hố đen sâu hoắm. Rồi thì nó sẽ hút tôi vào đó và những cái bánh răng không lồ gắn quanh miệng hố sẽ nghiền nát tôi, trước khi nuốt trọn tôi vào bên trong.

Lý do sức khỏe khiến tôi phải kiêng thuốc ngủ một thời gian. Và nỗi sợ về cái bóng đen đó vẫn tìm tới tôi, khi thì tôi thấy nó dưới những hình dạng cổ quái, có lúc tôi lại chẳng thấy gì nhưng bằng nỗi sợ hãi tột cùng tôi biết là nó đã xuất hiện. Trớ trêu nhất là thứ cảm giác đó đã ký sinh trong tim tôi và cành lá của nó mọc khắp nơi trong ngũ tạng, thậm chí những gì tôi ăn cũng trở thành dinh dưỡng cho nó. Nỗi sợ trong tôi giờ đã thành một điều thường trực. Tiếng gió, tiếng cọt két cửa ra vào hay tiếng cười khanh khách của một ai đó thậm chí rằng ngay cả tiếng leng keng của chiếc chuông gió treo trên cửa sổ phòng mình cũng đều khiến tôi liên tưởng tới con quái thú kinh hoàng đó.

Tôi đang mơ và ý thức được mình đang mơ. Trước mặt tôi là một bãi đất trống. Bầu trời trong xanh, những gợn mây vờn đủ mọi hình thù đang thong thả trôi. Con gió tạt qua và khi hít sâu tôi có thể cảm nhận được vị thanh tao, hơi ngai ngái của bùn đất. Tôi chậm chạp đi và dù chẳng có cái cây hay bãi cỏ nào nhưng tôi vẫn thấy mình thật hạnh phúc. Đầu óc tôi không chút bận tâm. Con đường dài hun hút nên tôi chưa biết cuối đoạn đường này sẽ là nơi nào. Tôi nghĩ tới một cánh rừng nguyên sinh cổ kính. Tôi chỉ thoáng tưởng tượng ra thì ngay tức khắc khu rừng đó đã ở trước mặt. Những cây đại thụ khổng lồ mọc sừng sững như những ngọn tháp, mùi cỏ dại và lá cây rừng vương trong cơn gió. Tiếng chim hót lạnh lốt quanh tai. Tôi đi sâu hơn vào trong rừng. Cỏ rậm hơn và có nhiều loại cây kỳ lạ mà chưa một lần tôi nhìn thấy.

Tôi nghĩ tới một bãi biển trong xanh và ngay lập tức những cái cây chuyển mình. Chúng mờ dần và rất mau sau đó tôi đã thấy một bãi biển với bờ cát vàng. Nước biển trong xanh, tiếng sóng vỗ ào ào mang theo thứ mùi mặn mặn rất đặc trưng của đại dương. Tôi đi chân đất. Bãi cát mềm mại và khi chân chạm vào nước biển, tôi cảm thấy vô cùng dễ chịu. Cái vị man mát, có chút lạnh lạnh lan truyền trong đôi bàn chân rồi chảy vào cơ thể. Tôi mỉm cười và thả lỏng toàn thân. Đây là phút bình yên nhất của tôi. Mùi nước biển rất nồng, ngoài vị mặn chát tôi còn ngửi thấy mùi tanh của những con sò và đôi tai tôi thì nghe rất rõ tiếng quẫy đuôi mạnh mẽ của loài cá săn mồi. “Sẽ chẳng ai cản trở tôi tận hưởng niềm hạnh phúc này”.

Bỗng, tôi thấy hiện ra những vết sẹo trên thân mình tôi. Như một dòng nước xoáy, căn phòng và cuộc sống u uất ngày trước hiện ra. Từ lòng biển một con sóng chồm lên và bao phủ lấy tôi. Tôi rùng mình và ngay lập tức bãi biển liền biến mất, nhanh chóng như khi nó xuất hiện. Thành phố nơi tôi đang sống hiện ra. Những tòa cao ốc choán hết tầm nhìn. Tôi lắc lắc đầu, cố tưởng tượng về bãi biển và khu rừng nguyên sinh nhưng mọi thứ đã lẫn lộn hết. Những khung cảnh đẹp đẽ kia tan biến quá nhanh, hệt như những ảo ảnh chồn sa mạc.

Những hình ảnh lùnh nhùng và tôi giật mình khi thấy toàn thành phố đã lộn ngược hết. Thẳng tầm nhìn tôi là nóc những tòa nhà. Thành phố đã tách hẳn khỏi mặt đất và treo ngược trên không trung. Chân chúng bám rất chặt vào bầu trời. Tôi vẫn đứng chon chân dưới mặt đất. Mặt đất trông không và hoang vu như một thung lũng. Tôi cố suy nghĩ về chuyện khác nhưng cái bóng ma kia đã xuất hiện, từ những cánh cửa sổ các khu nhà cao tầng. Tôi nắm chặt tay, cố xoay chuyển ý nghĩ về một bờ biển trong xanh nhưng nỗi sợ cố hữu đã ập tới như cơn sóng thần. Tôi không dám nhìn lại về sau và mãi miết chạy. Tôi xuyên qua các khu nhà và mỗi bước chân của tôi đều khiến cái bóng ma thêm lớn mạnh. Tôi vẫn mãi phải chạy trốn, trong cả giấc mơ của mình ư ?

Tôi dừng bước, nắm chặt tay và quay về sau, hét lớn “ Hãy rút...” Tiếng hét được nửa chừng thì ngưng bật. Đôi chân tôi run rẩy, tôi quay ngược lại và chạy tiếp. Tôi vấp ngã. Chân tôi trật khớp. Tôi phải bò bằng tay.

Tôi tỉnh giấc. Mồ hôi tuôn đầm đìa. Tôi ôm mặt “ Cả giấc mơ...Trời ơi, thứ quái quỷ gì thế này...”

Ngôi nhà này đã không còn an toàn với tôi nữa.

Mỗi tiếng động dù là nhỏ nhất ở thành phố cũng đều khiến tôi sợ hãi. Xe cộ tấp nập, khói xí nghiệp phủ đen cả bầu trời và người đi đường thì làm lủi như những hình nộm. Và ở mọi ngõ ngách tôi đều nhìn thấy một phần nào đó của khối tà khí dị hình kia.

Tôi nhìn thấy họ. Những đồng nghiệp, ông phó giám đốc, những gương mặt thân thuộc ngày trước...Mỗi bước chạy của tôi lại khiến những hình ảnh đó xáo động, từng bộ phận trên khuôn mặt tuột hẳn ra, tiếng nói của họ cũng lạc vào nhau, những khu phố ngả nghiêng, từng cái tên hiện trước mắt tôi, đung đưa hồi lâu rồi từng con chữ tách ra thành những chữ cái. Các con chữ bay vút đi và tôi chẳng còn trông thấy gì. Chữ cái gắn tên tôi cũng bay đi rồi. Cái bóng đen khổng lồ vẫn ngấm nghĩa tôi ở mọi phía. Nó chực ở sau và đợi tôi ngã xuống. Phía trước chỉ là một khoảng không trắng xóa và tôi chạy trong đó. Tôi không còn nghe thấy tiếng tim đập nữa. Không còn gương mặt hay hình ảnh quen thuộc nào lưu lại trong đầu tôi nữa, tôi chỉ nhìn thấy nỗi đe dọa đang ngày một lớn lên nơi trống rỗng trong lòng.

Tôi gào lên một tiếng rồi im bật.

Tôi tiếp tục chạy.

Đó như một ý niệm.

CHÔN VÙI

Tôi đang gặp chuyện và có vẻ như không thoát ra nổi.

Cơ thể tôi đang bị dính chặt vào một chỗ, mọi cử động đều rất khó và hồ như chuyện ngày một tồi tệ. Tôi vẫn có thể nhìn thấy mọi thứ, cặp mắt tôi ở khắp nơi.

Điều duy nhất tôi có thể làm lúc này là đứng ở xa và nhìn. Tầm nhìn tôi có thể bao quát khắp nơi. Một thành phố xa hoa với những tòa cao ốc chọc trời, những người đi trên phố to lớn rồi thu nhỏ dần và trở thành một hạt đậu nhỏ xíu dưới mặt đất, những ngọn núi cao chót vót với một toán người rải rác khắp bìa rừng và trên tay là những khẩu súng săn. Ở một nơi xa hơn đang có những toán người cầm roi và quát vào nhau, tôi đánh hơi thấy cả mùi máu tanh trên người họ. Thỉnh thoảng lại có một vết sáng dài cắt qua, một vài ngón tay văng lên không, máu kéo thành những vết dài, đôi lúc cong cong như những con rắn. Mỗi khi có người ngã xuống tôi thường nghe thấy một tiếng thét. Thứ âm thanh này vang rất lớn và xoáy vít lên bầu trời. Những khi tiếng thét quá nhiều và kết thành một âm hưởng tôi thấy vòm trời tối đen lại. Mây đen từ phía xa ùn tới và hội họp thành một khối khổng lồ. Lớp mây đó ngày một dày lên, chúng chen chúc, kết tụ trên bầu trời và trũng xoáy lại tạo thành một luồng xoắn ốc khổng lồ.

Tôi không rõ điều gì đang đến với mình. Lúc đầu tôi nghĩ mình đang ngồi trên một chiếc ghế sofa lót bằng da báo. Ghế ngồi rất êm và tôi có thể ngả lưng và ngủ một giấc thật dài. Những câu chuyện mà hầu hết xoay quanh cái tên gắn với tôi đã đưa giấc ngủ của tôi sâu hơn. Thực ra những ngày đó khung cảnh lọt vào tầm mắt tôi chỉ xoay quanh những cuộc họp dài, những mái đầu bạc trắng cụm lại và bàn thảo điều gì đó rất quan trọng. Và sau đó ít lâu tôi nhìn thấy các cỗ máy di động trên đường phố, các phương tiện để những con người có thể rút ngắn thời gian công việc lại. Tôi không băn khoăn vì tôi biết những điều đó, một phần nào đó khi tôi còn là họ.

Cặp mắt tôi ở khắp nơi và cả cái tên tôi cũng vậy. Họ thường réo gọi tên tôi và đẩy nó xa lên không trung. Một cái tên vốn đơn giản chỉ là những chữ cái ghép lại và tôi không nghĩ rằng cái tên tôi lại sang trọng tới mức khiến đồng đảo họ phải khuyu gối khi nhắc tới. Các trang thiết bị phục vụ cho họ và không lâu được cải tiến trở nên đáng gờm hơn cũng có logo tên của tôi.

Đó không còn là một chiếc ghế sofa, hay đúng hơn vốn dĩ đó không phải là một chiếc ghế bọc đệm êm ái như tôi từng nghĩ. Bởi vì tôi không rõ mình đang đứng hay ngồi cũng không biết bộ trang phục mình mặc là áo somi, măng tô hay một bộ vét nghiêm trang với chiếc ca-vát màu đen thắt nơi cổ áo, điều tôi rõ nhất là tôi đang bị dính vào một chỗ. Rõ ràng là thế vì dù cặp mắt của tôi đang bắt đầu có một sự nhân bản và lần lượt rải quanh cái địa phận hình cầu này nhưng tôi vẫn chỉ ở một chỗ. Cái tên tôi đang bám vào những cỗ máy và những thiết bị đó đang ngày một nhiều lên.

Một cặp mắt của tôi đang nhìn thấy các khối thịt và nội tạng bị lóc ra, chỉ có não bộ được giữ nguyên và được đưa vào một khối sắt mà hình thù không khác là

mấy so với cái cơ thể đang bị chặt ra kia. Điều này tôi biết và tôi đã từng họa nó ra giấy nhưng thật khó nghĩ rằng sẽ có người lại làm như thế và còn tiến xa hơn khi dung hòa các tế bào người vào máy móc để đạt tới sự trường sinh. Một cặp mắt khác, nó gần như là cặp mắt lớn nhất và tôi có thể bao quát một phạm vi lớn vào đồng tử của mình. Qua cặp mắt đó, tôi nhìn thấy một khu đổ nát. Nó khác hẳn với những đường phố lộng lẫy và các tòa cao ốc khổng lồ mọc chạm tới những vì sao. Thứ tôi thấy nhiều nhất ở nơi đây là mùi ngai ngái của xác chết. Có khá nhiều những thứ di động ở quanh khu đổ nát. Không phải là những con dã thú vì họ có hình hài của một con người hoàn chỉnh nhưng lại đi bằng bốn chân và vì khói bụi đã ám đen các khuôn mặt nên tôi không nhìn ra từng người họ. Tất cả đều có cái đầu trọc lóc và thứ tôi phân biệt rõ nhất là các cơ quan sinh dục để lộ ra ngoài vì thiếu vải che. Họ ăn những gì quanh đó, cả rễ cây, rác rưởi hay những đồng chất thải, tóm lại những gì khả dĩ có thể bỏ vào miệng. Khi một đồng loại ngã xuống, họ lập tức xông tới và bằng mọi cách giằng bằng được một phần nào đó ở cái xác đó. Những xác chết hấp dẫn họ hết như loài cá mập đánh hơi thấy mùi máu. Khói đen từ các khu đổ nát xộc cao lên bầu trời và ám đen cả một góc. Cách ít lâu, tôi lại thấy một cỗ xe khổng lồ, có cấu tạo như một con thú đi tới khu đổ nát. Với các món vũ khí gắn với tên tôi, họ đứng cao trên cỗ máy và xả đạn xuống. Đám người ở dưới chạy toán loạn, một bàn chân dẫm lên một đứa bé, tiếng khóc ngưng bật. Những đám người bò quanh và tiếng gào thét vẫn vang lên, có vẻ đám người này vẫn chưa thực sự tiến hóa hết hoặc vì lý do gì đó họ quên gốc gác của mình nên họ chỉ có thể gào lên. Và tôi biết rõ tiếng gào đó, nó trượt khỏi quỹ đạo và méo dần đi, tạo thành một lời nguyện rửa cho một cái tên. Tôi biết cái tên đó, biết rất rõ.

Những người ngồi trong cỗ máy không vì những tiếng động đó mà dừng lại. Cuộc đi săn vẫn tiếp tục.

Những ngày đầu tôi vẫn có thể cử động được khuỷu tay và những ngón chân. Nhưng chỉ là ngày đầu thôi vì hiện giờ tình trạng tôi đang rất xấu. Các đốt ngón tay đang dính vào nơi chôn này, cả bàn chân lẫn cái cổ cũng không nằm trong tầm kiểm soát của tôi. Thật khó để hình dung nơi tôi đang bị cố định này vì thực ra tôi ở một chỗ nhưng vẫn có thể nhìn thấy các địa hình khác thông qua hàng vạn cặp mắt kia. Không ít lần tôi hình dung ra mình đang bị ghim vào một cái cột lớn rồi bị treo lên cao. Cũng có khi thấy tứ chi của mình bị xiềng lại bởi những sợi xích khổng lồ. Sợi xích được buộc lại với nhau nhưng chúng không xiết chặt tới mức khiến chân tay tôi nặng nề, vẫn có một sự thư giãn nhưng điều đó chỉ trong khuôn khổ phạm vi này và tôi thì không thể ra nổi.

Tôi muốn thoát ra và ngăn những tiếng nổ lại. Bàn tay tôi đã cố vuron ra, thậm chí tôi đã mong rằng sự tưởng tượng của mình sẽ hỗ trợ phần nào cho sự vượt ngục này nhưng suy cùng trí tưởng tượng cũng chỉ là điều hảo huyền. Dù rằng nó đã đồng lõa với những thiết bị, nguồn cơn của những tiếng nổ đó.

Một đoàn người phải kéo những cỗ máy, họ trông rất ốm yếu, mỗi bước đi đều khiến đôi vai họ sum xuống. Khi cỗ máy chuyển động, những bánh xe khổng lồ lăn qua họ. Máu quét một vòng dài quanh bánh xe và vẽ thành những đường thẳng ngắt quãng trên con đường dài băng băng.

Những cặp mắt không khép lại mà ngày một được sinh ra. Sự bất động quá lâu khiến tôi không còn định hình được vị trí của mình. Tay và chân tôi đã bị gặm sạch và thậm chí sự hình dung về cấu trúc một cơ thể hoàn chỉnh cũng đang nhạt dần. Họ không đi bằng chân nữa, họ nằm trong một lớp máy móc, da họ không màu vàng hay đen hoặc ngăm đen hay trắng bóc nữa. Nó mang thứ màu khác hẳn và chỉ tồn tại khi sự suy tưởng đã đi quá xa và gần với những huyền thoại. Tôi cũng từng là cộng đồng của họ, tôi cũng từng là họ và tôi đang tan biến. Cặp mắt tôi vẫn ở đó, cái tên tôi vẫn được nhắc lại với tư cách là thủy tổ cho những phát minh.

Những tiếng động đang ăn mòn bầu trời. Mặt trời cũng bị hun đen trong những tiếng nổ. Loài thú mất dạng và những nhóm người đang bò bằng tứ chi đang thay thế những con thú. Họ săn lẫn nhau.

Một quãng xoay lớn, và mọi thứ chao đảo trong đó.

Với cơ thể lạnh toát mồ hôi, tôi tỉnh dậy. Căn phòng với mùi ẩm mốc quen thuộc của áo quần lâu ngày và chồng bát đĩa chưa rửa. Những chồng sách dày cộm xếp thành những tầng cao trên giá và mặt bàn giúp tôi nhớ lại mình vừa trải qua một giấc chiêm bao. Trời đã sáng, nắng đầu ngày dù hơi nhợt nhạt. Nắng hắt qua ô cửa và tràn vào phòng.

“Điều quái gì...”

Tôi ngồi một lúc lâu trên giường. Những giọt mồ hôi đang tan dần đi và một cơn lạnh tím tới tôi.

Sau đó tôi ngồi dậy, lấy trong ngăn kéo và trên mặt bàn những chồng giấy dày đặc chữ nghĩa. Tôi gom những bản thảo đó lại và bắt đầu châm lửa.

“Cháy hết đi...”

Lửa lan rất nhanh và đang bào mòn từng trang giấy. Các con chữ và ký tự đồ họa vỡ vụn ra, tan biến dần trong những ngọn lửa.

“Rồi thì tất cả cũng về với tro tàn.”

BẢY TÀNG THÁP

TÀNG THỨ NHẤT

Chẳng rõ bắt căn hay vì có gì mà bố tôi đã làm nứt tường nhà. Thật ra đó cũng chỉ là một vết nứt cỡ một ngón tay. Vết nứt chẳng lớn gì nhưng khá sâu. Điều đáng nói là vết nứt này lại nằm trong căn phòng trang trọng nhất ngôi nhà. Ghế tạc hình tứ linh, bình gốm cổ... tóm lại là các món đồ sang trọng đều được xếp gọn gàng trong phòng. Thật quái ác khi vết nứt lại nằm chính giữa bức tường. Đúng là chẳng giấu được

- Bố, Có lẽ phải trát vữa để vết nứt liền lại.
- Như vậy bản lắm. Phải giấu nó đi.

Bố tôi lấy trong học tử lá cờ thành tích mà ông có được ngày trước. Ông đóng đinh treo lá cờ đè lên vết nứt. Bố tôi ngắm nghía hồi lâu rồi mỉm cười. Vết nứt mất khỏi căn phòng và lá cờ thành tích kia có phần làm căn phòng trang trọng hơn.

Mấy người khách tới đều than phục nhìn căn phòng. Cái vết nứt quỷ quái kia đã vĩnh viễn lặn sau lá cờ thành tích đó.

Khá lâu sau có một vài người tới nhà tôi chơi. Tôi không thích đám người này vì họ táy máy. Họ hay chạm tay vào các món đồ, thậm chí lật ngang lật dọc như đang tìm kiếm thứ gì đó. Bố tôi vốn là người hay phàn nàn nhưng ông chỉ im lặng.

Một cơn gió tạt qua, cánh cửa đóng sập lại. Cú sập khá mạnh khiến cả căn phòng rung chuyển. Các món đồ lắc lư rồi rơi xuống đất. Thật may là không thứ nào bị vỡ.

Lá cờ thành tích rụng xuống. Vết nứt lộ ra. Mọi cặp mắt đều dồn vào. Đến bây giờ tôi mới để ý thấy vết nứt đó khá lớn. Phần nứt đã loang rộng ra như một lỗ thủng. Hình như bên trong vết nứt còn có thứ gì đó. Màu sắc của nó ngược hẳn với màu đỏ thắm trên lá cờ mà trước đó rất lâu còn che chắn cho nó.

TÀNG THỨ HAI

Cả nhà tôi có một chuyến du lịch. Chuyến đi chỉ mới khởi hành. Cha tôi lái xe, tôi ở ghế sau còn mẹ tôi, do say xe nên nép vào góc trong của chiếc ghế.

Tôi nói “ Không lâu nữa, con sẽ lái xe và tới công trời.”

Mẹ tôi nói, giọng uể oải và rụt rè “ Con nên tới những nơi gần với mình nhất”

Tôi nói “ Công trời, trên đó có trời và con sẽ lên đó”

Cha tôi nói “ Sẽ chẳng có gì đâu, rồi rất mau thôi chiếc xe sẽ khựng lại vì hết xăng hoặc những con đường lồi chồm đá và những tên thổ phỉ sẽ cho con thấy mình chỉ là một gã khờ”

Mẹ tôi nói “Ồi con ơi, chuyến đi của con sẽ thật êm đềm nếu chọn một bãi biển hay một miền quê nào đó.”

Tôi nói “Cổng trời đang ở trước mắt con đây, nó còn ở xa nhưng hẵn một lúc nào đấy con sẽ tới trước cổng.”

Cha tôi im lặng và qua lớp kính tôi nhìn thấy nụ cười nửa miệng “ Không chắc có cánh cổng và nó chưa hẵn sẽ mở ra. Nếu có, khi con bước vào cánh cổng đó sẽ đóng lại, rất chặt và con sẽ rơi xuống một cõi sâu thẳm .”

TÀNG THỨ BA

Nhà tôi nằm sâu trong con ngõ chật chội hướng ra đường. Trước cổng là một cánh cửa sắt nhưng giờ nó đã hoen rỉ cả. Tôi rất ít khi ra ngoài và thường chỉ ở lì trong nhà.

Tôi rất mê thổi sáo. Vào những lúc yên tĩnh tôi thường mang sáo ra thổi. Mẹ tôi cũng rất thích tiếng sáo đó. Đây là ngày trước còn bây giờ bà chẳng còn nghe được gì nữa.

Anh chị tôi rất thích nhạc Rock. Anh tôi mê Scorpions còn chị dâu tôi thì lâu nay vẫn thần tượng Aerosmith. Họ luôn thích thứ âm nhạc đó và khi anh tôi mở Scorpions thì ngay lập tức chị tôi bật Aerosmiths. Âm thanh chan chát và tôi chẳng nghe rõ được giọng của ai.

Bố tôi thích nhạc Tiền Chiến, và ông luôn mở thứ nhạc đó. Ông bảo “Ồi thời chiến ! Thời đại huy hoàng, thuở ấy...”

Em trai tôi thì vào mọi lúc đều nghe nhạc pop. Nó luôn đeo tai nghe và thứ âm nhạc đó hay dở sao chỉ mình nó biết. Em trai tôi ít lời và ngoài giờ đi học ra thì nó luôn ở trong phòng. Và tôi tin khi chỉ còn một mình nó sẽ tháo tai nghe ra.

Tôi không thể thổi sáo nữa. Căn nhà tôi quá nhỏ, một người nói lớn là cả nhà đều nghe thấy. Những bản nhạc thì lúc nào cũng vang lên, hoàn toàn không phân theo giờ giấc.

Quá lâu rồi tôi không thổi sáo, những âm thanh du dương đó giờ cũng chỉ loáng thoáng trong tôi. Người yêu thích âm điệu của tiếng sáo giờ chỉ còn mình tôi.

“ Phải đi ra ngoài thôi. Ở công viên hay ngoại ô sẽ rất vắng người”. Ngày đó tôi thường thổi bài gì nì, cái giai điệu nó thế nào đây. Tôi cũng chẳng nhớ nổi nữa, giai điệu của tiếng sáo bằng lâu quá rồi, nó đã rơi vào, chung hoà cùng những âm thanh đa chủng. Cái khúc sáo đó đang nhòa dần đi và để tránh nó hoàn toàn biến mất tôi phải tìm lại nó. Tôi cần một nơi yên tĩnh, ngấm nghĩ lại. Rồi tôi sẽ nhớ ra và thổi lại nó (Đó là tôi nghĩ vậy.)

Con ngõ ngoằn ngoèo lại chẳng có đèn gì nên rất khó để đi ra. Những người nhà tôi thường phải mò mẫm khá lâu mới vào được trong nhà. Tôi quá lâu chưa ra ngoài nên trong lúc rọ rẫm đã mấy lần vấp ngã và mấy lần cộc đầu vào tường.

Mãi một lúc sau tôi mới tới cánh cửa phía ngoài ngõ. Cánh cửa đóng im lìm, bụi bặm thời gian đã nhuộm đen cánh cửa. Tôi mở khoá và gồng sức để đẩy cánh

cửa ra. Nhà tôi thường dùng bóng điện đèn vàng. Cái bóng điện cũng lâu rồi chưa thay nên ánh sáng chỉ lập lòe như những vệt đom đóm. Lúc này lại đi trong con ngõ hồi lâu, mắt tôi dần quen với bóng tối thế nên lúc mở cánh cửa ra và ánh sáng tràn vào, tôi đã phải che mắt lại. Có rất nhiều âm thanh vang lên nhưng nhất thời tôi vẫn chưa phân định rõ được. Tôi nhắm mắt rồi mở ti hí, khi đã thích nghi được tôi mới mở đôi mắt thật to. Và khi này, tôi nghe thấy rất rõ tiếng còi xe hỗn loạn ở những con phố, các cửa hàng băng đĩa mở nhạc rất to, tiếng xe máy rú ga phi rầm rập, các nhóm người ngồi ở quán bia cười nói bồ bã, tiếng còi xe cảnh sát và còi cứu thương nào động cả thành phố. Còn tôi, vẫn đứng ở cánh cửa. Chẳng tiến ra ngoài cũng chẳng lùi vào trong.

TÀNG THỨ TƯ

Rất lâu về trước, nhóm người du mục tìm được một mảnh đất để an cư. Họ sống cùng loài thú và rất hoà đồng. Mảnh đất của họ nhỏ bé nhưng những người du mục vốn đã quen lang bạt lại lấy đây là niềm hạnh phúc vì ít nhất họ sẽ không còn phải quá lo nghĩ tới cái ăn.

Chẳng rõ ở phương nào, một đám quý lông lá kéo tới xâm chiếm. Mảnh đất cấm dùi duy nhất của họ trở thành hang ổ của lũ quý hấu đói.

Những người du mục phải đào sắn, trồng khoai và dựng lều cho chúng và loài thú thì từng con một trở thành bữa điểm tâm khoái khẩu của lũ quý đó. Chúng ăn thịt sống, uống máu tanh. Và con quý nào cũng vậy.

Con cáo – Thủ lĩnh của loài thú nói với nhóm người du mục “Lũ quý đó rồi sẽ nuốt chửng chúng ta. Tôi không thích bạo lực, nhưng không làm vậy sẽ chẳng ai biết tới hoà bình”

Nhóm du mục dẫn đo rồi gặt đầu. Họ dùng vũ khí còn loài thú thì dùng sức mạnh của răng nanh và móng vuốt để đánh đuổi lũ quý lông lá đó đi. Quá nhiều máu phải đổ, xác người, xương thú và dạ dày quý lẫn lộn và chẳng ai còn phân biệt được thứ nào thuộc về chủng nào.

Nhóm người du mục và loài thú sống vui vẻ với nhau. Con cáo nói với người lớn tuổi nhất nhóm du mục “Đằng sau con núi này còn rất nhiều bãi đất trống. Tôi thấy chúng ta phải tiến ra xa hơn là ở mãi mảnh đất chật chội này.”

Nhóm người du mục cùng loài thú đi khai hoang những mảnh đất chết và họ bắt đầu xây nhà, mở rộng lãnh thổ. Những mảnh đất cứ vậy rộng thêm.

Nhóm người du mục xây nhà ở đồng bằng còn loài thú thì chọn cánh rừng lớn làm nơi an cư lâu dài.

Chẳng rõ lý do gì, con cáo lại ngã xuống vực và khi xác nó được kéo lên thì không ai còn nhận ra đó là con cáo ngày trước nữa. Cả nhóm người du mục lẫn loài thú đều rất đau buồn vì việc này. Nhóm người du mục đã làm một nghi lễ hỏa thiêu để tiễn linh hồn con cáo về trời. Để nghi lễ suôn sẻ nhóm người du mục đã họp bàn với loài thú. Việc đóng xe để chở xác con cáo, địa điểm cử hành nghi lễ và các thủ tục khác trong buổi lễ đều do nhóm người du mục quyết định. Ngoài cỗ xe chở xác con cáo, nhóm người du mục có đóng thêm vài chiếc xe để tiện đi tới nơi hỏa thiêu. Loài thú không phản đối. Những con thú mạnh khỏe nhất được chọn ra để chở những cỗ xe. Trên đường đi những loài có nhiệm vụ kéo các cỗ xe nói “Tôi

biết một đường khác gần hơn.”, người du mục bảo “ Anh hãy đi theo đường tôi chỉ. Chúng tôi có trách nhiệm trong nghi lễ hỏa táng này và các anh phải nghe chúng tôi.”. Các loài kéo xe im lặng và đi tiếp.

Nghi lễ diễn ra khá rầm rộ và loài thú thấy nhóm người du mục khóc rất nhiều. Vì xác con cáo được cuộn trong một lớp chiếu dày nên trong suốt nghi lễ loài thú chẳng một lần được thấy mặt thú lĩnh chúng lần cuối. Tất nhiên cả ngày trước cũng vậy thôi, khi con cáo gặp nạn và được người du mục tìm ra thì chỉ có một số ít loài thú nhìn thấy. “ Anh bạn cáo của các cậu nhiều bộ phận đã nát bấy. Chúng ta hãy để ngài ấy được yên hơn là bu quanh đó và ngắm nghĩa như một thứ cổ vật” – Nhóm người du mục nói vậy và loài thú tin vào điều đó.

Mọi công đoạn trong nghi lễ đều rất trang nghiêm và cẩn trọng. Vào khúc cuối của nghi lễ, chính tay nhóm người du mục đã châm đuốc hỏa thiêu. Họ làm nhanh chóng và có phần còn hơi vội vã. Loài thú vốn định tiến tới nhìn thú lĩnh của mình một lần cuối nhưng nhóm người du mục đã chặn quanh cổ hỏa thiêu. Xác con cáo được vùi trong nhiều lớp chiếu nên loài hươu cao cổ đứng ở xa chỉ thấy một khối hình cộm cộm.

Một buổi sáng tinh sương, loài thú thấy nhóm người du mục kéo vào rừng rất đông. Họ chỉ ở phía bìa rừng và bắt đầu đốn cây. “ Chúng tôi muốn mượn chút gỗ để xây nhà, các bạn đừng lo chúng tôi sẽ gieo hạt giống để bù lại với số cây đã chặt”. Loài thú chẳng để ý gì vì gỗ ở rừng thiếu vài cây cũng chẳng sao.

Từng cây gỗ đổ dần xuống. Nhóm người du mục tiến thêm chút, thêm chút và vào tới tới trung tâm khu rừng. Từng ngôi nhà được dựng lên, chen vào khoảng trống của những cây bị chặt.

Loài thú nói với người du mục (Những người du mục giờ đã không còn ở mức độ là một nhóm nhỏ nữa) “ Chúng tôi ở trong rừng, các anh ở đồng bằng. Thú lĩnh chúng tôi ngày trước đã phân chia như vậy, có gì các anh lại xây nhà lấn sang”

Người du mục nói “Mảnh đất này, cánh rừng này đều do người du mục chúng tôi và loài thú các anh khai phá. Chẳng của riêng ai”

Cánh rừng thu hẹp lại và loài thú chỉ còn một góc nhỏ.

Loài thú tức giận tìm tới người du mục, nhưng dường như họ chẳng còn nghe thấy gì. Giữa họ không còn sự tương đồng của ngôn ngữ nữa, dù rằng loài thú vẫn hiểu tiếng nói của người du mục.

Người du mục cho rằng loài thú đang làm loạn và thay vì lời thoả thuận họ lại nghe ra tiếng gầm gừ của loài dã thú. Họ cầm vũ khí và tiêu diệt những loài thú mà họ cho rằng có thể đe dọa sự yên bình ở mảnh đất này.

Và giờ đây, người du mục đã thuần hoá loài thú thành những thợ kéo xe chuyên nghiệp. Người du mục cũng phát hiện ra ở một số loài thú lông có thể kết thành những bộ áo tránh rét và ở các con thú khác thì sừng và xương có thể làm thuốc. Họ phá đi khá nhiều đồng lúa khi biết rõ rằng loài thú cũng là một loại lương thực.

Loài thú, vẫn sống cùng người du mục, cho tới tận bây giờ. Cũng chẳng loài nào biết con cáo thông thái – thú lĩnh của loài thú trước kia đã bao giờ bó ra một ngày

nào đó, khi nó đã chết, loài thú và nhóm người du mục lại mất đi cái ngôn ngữ tương đồng mà rất lâu về trước họ vẫn dùng nó để trao đổi với nhau.

TÀNG THỨ NĂM

Tôi không chắc lắm nhưng hình như tôi đã nhìn thấy con nhện đó. Lúc đó nó đang bò trên vách tường và khi thấy tôi nó vội núp vào cái khe ở gần đó. Lớp lông xù xì phủ quanh những cái chân của nó đã mách bảo tôi rằng đó là một con nhện độc.

Những người ở thành phố chẳng bao giờ muốn biết con nhện đó thuộc loài *Argyroneta Aquatica* hay *Turantula*. Cuộc sống của họ vẫn còn quá nhiều bận rộn.

Con nhện đó bò quanh các mái nhà, giăng tơ ở những chỗ tăm tối. Nó sợ con người và hầu như chỉ khi đêm xuống nó mới rời khỏi ô. Lúc đó người ở thành phố đã về nhà hết.

Con nhện lông đó bắt đầu cắn người. Nhưng họ chỉ bị thương nhẹ và hầu như không hề bị đe dọa về tính mạng. Người trong thành phố ít nhiều cũng đã bắt gặp nó và họ đều lảng đi vì không muốn cực nhọc chỉ để bắt một con vật vô hại.

Lớp lông trên những cái chân đó ngày càng rậm rạp, phần bụng phía dưới của nó phình to như quả bong bóng, con nhện lông bắt đầu tách khỏi những hốc tăm tối và giăng tơ trên những vách tường nơi công cộng.

Con nhện đó ngày một lớn và qua mùa giao phối loài nhện lông đó nhan nhản ở thành phố.

Một vài người ở thành phố đã bị những con nhện đó đốt. Lần này họ đều tử vong. Tôi báo lên thành phố nhưng chỉ nhận được thông báo ngăn ngừa “Hãy bảo người dân cẩn thận hơn và tránh loài nhện lông đó ra. Loài nhện chỉ tấn công khi lãnh thổ bị đe dọa”

Tôi không biết đâu mới là con nhện lông mẹ nữa vì những lứa nhện sau con nào cũng y chang nhau, thậm chí chúng còn phần hung dữ hơn.

Người chết vì nhện cắn ngày một nhiều, thậm chí ngay khi đang đi trên đường loài nhện đó cũng xuất hiện và công khai tấn công con người.

Người ở thành phố hoảng sợ và nhờ tới sự can thiệp của những người phụ trách thành phố. Họ đã cử người xuống để tiêu diệt lũ nhện nhưng loài nhện này quá hung dữ và nọc của chúng đã độc tới mức có thể gây tử vong tức thì.

Những tờ đơn kiện đòi sự bảo hộ và các cuộc họp khẩn đã không còn hiệu lực nữa vì rằng ngay cả những nơi cao nhất ở thành phố cũng thấp thoáng của loài nhện lông.

Tới bây giờ chúng tôi phải chạy trốn loài nhện lông đó. Nhưng có lẽ ngay cả những nơi chật chội nhất ở ngoại vi thành phố tôi vẫn bắt gặp loài nhện đó. Chúng sinh nở và trưởng thành mau quá.

Thành phố của chúng tôi giờ đây tràn ngập nhện. Trên những vách tường, mái nhà hay cột đèn giao thông...Đâu đâu cũng chỉ thấy nhện. Lũ nhện dùng tơ để kết thành một tấm lưới khổng lồ. Thành phố và cả chúng tôi kẹt sâu trong lớp mạng nhện đó như một con chuồn chuồn xấu số.

TÀNG THỨ SÁU

Tôi là một tấm bia và tôi rất lớn. Tôi được đặt cao trên núi, nơi có thể nhìn bao quát trời mây sông nước. Chân tôi cắm rất sâu xuống đất. Con người đã khắc lên tôi những nguyên tắc và họ thì tuân theo đúng những gì khắc trên đó. Những con chữ cổ kính đó rất thiêng và chẳng ai dám trái. Con người tôn sùng nhưng cũng run sợ những con chữ đó. Tôi nhìn thấy vô vàn người bị chặt đầu, bị đeo gông, bị thả rọ trôi sông... Tôi vẫn ở đó thôi và dù thân thể tôi bắt đầu rêu phong, lớp da nứt xuống từng mảng nhưng những con chữ khắc trên tôi thì vẫn còn nguyên dù rằng nó đã rất cũ rồi. Con người tin tưởng nhưng vẫn e dè những dòng chữ đó. Tôi nhìn thấy nhiều người khi trăm quyết, khi thả bè đều kêu oan, nhiều vị quan đã tới chỗ tôi thở dài, khóc cho sự phán quyết mà đáng ra không nên phán.

Một ngày nọ, con người lại tới chỗ tôi và lấy dao đâm sâu vào cơ thể tôi để xóa đi những nguyên tắc không quan trọng.

Và cũng lâu hơn nữa, sau những cuộc binh biến liên miên con người kéo tới chỗ tôi và khắc sang bên cạnh những nguyên tắc khác. Những con chữ xưa cũ ngày trước vẫn ở đó nhưng không ai còn để ý tới nữa.

Những con chữ mới trên người tôi được khắc rất nông. Tôi không còn trông thấy bóng dáng những tên đao phủ, bên bờ sông cũng không còn cảnh cái rọ chứa người trôi lênh bênh nữa. Nam nữ va đụng xác thịt không thấy đỏ mặt, trái lại tôi còn thấy chuyện đó còn trở nên bạo dạn hơn. Họ ăn mặc rất thoải mái, các khuê nữ được đến trường và ở các lớp học họ còn được xếp ngồi cùng nhau. Các nguyên tắc này vẫn được thực hiện nhưng tôi thấy họ vui vẻ và còn rất mãn nguyện.

Cũng nhiều năm trôi qua. Đám rêu chết tiết đã bao kín đầu và nhiều nơi trên cơ thể tôi. Da tôi sần sùi và xuất hiện nhiều vết nứt. Tôi nhìn thấy phía sông những chiếc thuyền lớn, con người ngày một đông. Mỗi quan hệ nam nữ mở dần dần (Tôi không nói nam nữ khi đã thành hôn, vì đó lại sang một nhẽ rồi.) Chẳng chỉ hạn chế ở cái nắm tay hay những nụ hôn mà họ đã đi xa hơn. Trước kia việc đụng chạm xác thịt nơi phố xá khiến họ đỏ mặt nhưng giờ đây chuyện đó đã quá quen thuộc, thậm chí rằng ngay cả những hành động lộ liễu hơn cũng nhan nhản ở những nơi công cộng. Tôi thấy nhiều xác người chết dù chẳng có chuyện kết án nào. Tôi luôn băn khoăn về những cái chết vô danh và những cái chết đột ngột diễn ra ngay khi con người vừa rời khỏi tòa. Cố nhiên những nguyên tắc mới vẫn còn hiệu lực nhưng vẫn có trường hợp ưu tiên và các án nửa phạt nửa tha. Tất nhiên thứ án đó không hề được khắc trên người tôi nhưng chẳng rõ vì lý do gì mà họ lại nghĩ ra mà quên khắc nó lên.

Những cái chết kì lạ ngày một nhiều và tôi cảm thấy hoang mang cho những nguyên tắc mang trên người. Con người tuân theo nguyên tắc đó nhưng không còn cổ hủ như ở những nguyên tắc được khắc đầu tiên nữa. Có rất nhiều thay đổi khi đã thành án hoặc khi án gần xong. Mọi sự thay đổi đó chẳng phải ngẫu nhiên cũng chẳng phải chúa muốn vậy. Tất nhiên là những thay đổi đó đã khác hẳn những nguyên tắc mới mà họ vẫn cho rằng là hữu dụng này. Điều thần kỳ, hơn cả thánh thần, hơn cả những gì khắc trên tôi là những thứ khi to lớn đồ sộ, khi mỏng dính gió thổi cũng bay đó. Tôi chỉ là một tấm bia, tôi không thông tuệ gì nhưng rõ ràng

thứ ghi theo cấp độ tăng dần trên những lá mỏng dính đó còn thiêng hơn những nguyên tắc trên người tôi.

Chuyện chết chóc tôi thấy ngày một nhiều và dường như các con chữ trên người tôi không còn hiệu lực nữa. Họ vẫn phán xử nhưng cách thức đã khác và hiểm khi theo những nguyên tắc mà rất lâu ngày trước họ đã khắc lên.

Trước mắt tôi là những cái chết và những lời tuyên quyết đoán còn sau tai tôi là những lời rên rỉ, tiếng cười và những cái án dài hạn bên những bữa tiệc bất tận.

Tôi vùng mình đứng dậy nhưng hai chân đã ăn rất sâu xuống lòng đất. Tôi lay người, dùng hết sức để đứng dậy. Tiếng răng rắc vang lên. Tôi vỡ ra và từng mảng rơi xuống. Các con chữ trên người tôi, cả trước cả giờ vỡ dần ra và hòa với tôi thành một đồng đồ nát.

TÀNG THƯỢNG

Tôi theo hầu Địa Tạng Vương Bồ Tát chốn U Minh đã được tròn một trăm năm. Chốn U Minh này tăm tối và chẳng bao giờ tôi có thể yên giấc. Các quỷ sai cõi trần, gương mặt đen nhọ hung hãn, môi họ khá dày và thâm đen lại, những cái răng nhọn, hơi cong cong nhô lên khỏi vành miệng nom như những cái nanh lợn rừng. Nơi tôi và Địa Tạng Vương ngụ là tầng cuối cùng của cõi U Minh. Nơi này gọi là ngục A Tỳ. Khác với những chốn khác ở cõi U Minh, nơi đây sâu thăm thẳm, có hàng vạn nhà ngục, mỗi nhà ngục lại có hàng ngàn tội nhân. Các oan hồn nơi đây ngày ngày đều chịu khổ hình, họ không được đầu thai vì những ác nghiệp quá lớn lúc còn sống.

Một hôm tôi hỏi Địa Tạng Vương

- Tại sao ngài không lên Lôì Âm Tự khi mà từ lâu đã thành chính quả.
- Lôì Âm tự có gì ?
- Thưa, nơi đó là niết bàn.
- Nơi đây có gì ?
- Thưa, có ma quỷ và oan hồn.
- Thế Niết Bàn ở đâu ?
- Thưa... Ở trên Lôì Âm Tự
- Tâm con có gì ?
- ...
- Tâm mình chưa thấy sao thấy Niết Bàn !

Ngày Phật Như Lai giảng kinh, sứ giả nhà phật xuống mời Địa Tạng Vương tới dự. Địa Tạng Vương từ chối và bảo “ Tâm tôi chưa an, xin thứ lỗi.”

Lúc sứ giả ra về tôi hỏi “ Sao ngài không lên nghe Phật Như Lai giảng kinh, trăm năm mới có một lần”

- Trong kinh có gì ?
- Thưa, có phật pháp.
- Phật pháp là gì ?
- Thưa, phật pháp là ánh sáng
- Thế nơi đây có gì ?
- Thưa, tiếng ai oán và những hình phạt.
- Thế ánh sáng là gì ?

- Thừa....
- Tâm con có gì ?
- Con...
- Tâm mình chưa thấy sao thấy phật pháp.

Oan hồn cõi U Minh rất nhiều. Các hồn chết oan được đưa tới điện Diêm La để xét hỏi, đưa tới Sinh Tử môn để đầu thai kiếp khác, còn những hồn trước nhiều tội nghiệt sẽ được đưa tới từng tầng để tùy theo tội trạng mà trừng trị. Các hình phạt rất tàn khốc và những quỷ sai luôn làm việc nghiêm túc. Tiếng roi quật chát chúa, tiếng than khóc, gào thét quện đặc cả cõi U Minh.

Địa Tạng Vương hôm nay đi vắng. Tôi không thấy kì lạ, cũng không dùng phép thông linh để liên lạc với ngài bởi tôi biết hiện ngài đang hóa thành một lũ hành đê cứu giúp những người nghèo và siêu độ cho những ác linh hăng còn vất vưởng trên trần.

Tôi lên từng tầng của cõi U Minh. Hắc Bạch Vô Thường không can ngăn vì họ rất rõ về tôi. Mùi máu me tanh nồng, bên trong những song sắt, các oan hồn đứng chật ních, thân hình họ ốm o, xương lòi ra bên ngoài, họ gào thét, những cái tay đầy xương và móng vuốt thò qua chấn song vẫy vẫy. Tôi thấy những gương mặt quen, thoáng quen và lạ lẫm. Tiếng roi quật vun vút, những ngọn lửa đỏ rực đung đưa dù chẳng có cơn gió nào. Từng miếng thịt bị lóc ra, máu tuôn ồng ộc, một người đàn bà cầm bát cơm lên, tới gần miệng bát cơm hóa dòi, một gã to lớn bị treo lên cao và thả xuống vạc dầu, một người thanh niên trẻ bị quỷ sai bóp miệng rồi lấy kèm sắt từ từ lòi cái lưỡi ra bên ngoài, con dao sắc bén đang đợi sẵn ở đó...

Tôi tới cầu Nại Hà.

Con sông Nại Hà kéo dài vô tận, tôi dù đã theo Địa Tạng Vương được trăm năm, đã có chút thần thông nhưng vẫn không thể nào nhìn thấy được điểm cuối của con sông. Cây cầu mỏng mảnh, lúc nào cũng lắc lư, ván cầu trơn trượt nhiều chỗ đã vỡ ra nhìn thấy cả lòng sông. Sóng vỗ khiến chiếc cầu chao đảo. Những oan hồn đi trên đó rất khó khăn. Một vài người đi qua rất dễ dàng và chỉ thoáng chốc đã tới bờ bên kia, số khác thì chỉ đi được một quãng là bị rớt xuống sông, số còn lại thì ngã nghiêng trên con cầu, miệng gào thét tới khản đặc.

Tôi định dùng phép thuật để giúp họ thì một quỷ sai bảo “ Phép thuật của ngài không tác dụng gì đâu”

“ Họ nhìn rất đáng thương”

“ Đáng thương không có nghĩa là không đáng tội”

Cây cầu chòng chành, mỗi khi có oan hồn rơi xuống thì hàng vạn loài cá ăn thịt hung dữ dưới lòng sông bu tới và rửa họ trắng xương. Chôn U Minh này mỗi oan hồn đều có một sinh mệnh bất diệt nên khi bị loài quái ngư ăn thịt họ lại tái sinh ở đầu cầu, chẳng đường sẽ lại bắt đầu.

Những thân hình ngã xuống, hoảng hốt kêu gào. Tôi bay tới, với tay kéo một người đang nắm vào dây cầu. Ông ta hoảng hốt kêu “ Cứu...Cứu...Tôi...” Thân hình ông ta gầy gò nhưng nặng như đá, tôi chẳng thể kéo ông ta lên. Tôi dùng hết sức kéo ông ta thì thân hình ông ta lại chìm sâu xuống. Cơn sóng vỗ mạnh tới, ông

ta bị kéo trôi đi. Trong tích tắc tôi đã thấy nước sủi tăm đỏ ngòm, từng chiếc xương trắng trôi lênh bênh dưới mặt sông.

Ở phía đầu cầu, ông ta lại tái sinh trở lại. Ông ta quỳ xuống, ôm mặt, tiếng khóc vang lên nghe nhức nhối. Ông ta sẽ còn khóc lớn hơn nữa nhưng những cái quạt roi nặng nề của đám quỷ sai đã buộc ông ta nhớ lại rằng cầu Nại Hà đang ở phía trước và ông ta phải bắt đầu lại chuyến khổ đày của mình. Tiếng khóc thê lương cùng những thân mình còm cõi đang lắc lư trên cầu nhuộm xám cả lòng sông. Tiếng sóng đánh vốn rất mạnh cũng chìm ngấm trong những âm thanh thê thiết đó.

Tôi trở lại bên bờ. Mắt tôi đã nhắm lại nhưng những hình ảnh đó vẫn hiện ra. Một vài người đã bình yên qua sông, số người khác thì vẫn còn ở lại.

Có một lớp phép thuật nào đó đã phong ấn nơi này, tôi không thể dùng phép được. Sự can thiệp thông thường cũng chẳng ích gì. Tôi im lặng hồi lâu, tiếng thét vẫn chưa dứt và ngày một lớn thêm.

- Bát nhã ba la mật đa....

Tôi ngồi xuống và bắt đầu niệm. Tiếng kinh thoát khỏi kẽ môi, vang khe khẽ rồi lớn dần lên. Sóng vẫn vỗ mạnh. Tiếng gào thét vẫn ầm ĩ. “ Nam mô Quan Thế Âm...”

Một oan hồn gục xuống khóc lóc “ Tôi sai rồi, tôi có tội...”, một oan hồn khác ôm mặt “ Mẹ ơi...Con đáng như vậy...”

Tiếng khóc vang lên nhưng không còn hỗn độn như trước, thanh âm dịu dần và trong trẻo như một lời sám hối. Lớp chướng khí bám trên khuôn mặt họ rã ra từng lớp. Những oan hồn đọc theo bài kinh, đám quỷ sai đánh roi chiếc roi và móc sắt. Tiếng kinh lớn dần và dần át đi tiếng sóng vỗ. Những oan hồn nước mắt lưng tròng, tay chấp lại và tiếp tục đi. Họ nổi thành một hàng. Sóng vỗ mạnh khiến cây cầu oặt sang một bên nhưng chẳng một ai ngã xuống. Sau cùng thì họ cũng tới được bờ bên kia.

Tôi nhìn sang phía cầu Nại Hà, im lặng hồi lâu. Địa Tạng Vương ở nơi đây rất lâu, ngài nhìn thấy phật pháp còn tôi thì không. Phật pháp không nằm ở vùng sáng, nó lớn lên từ vực tối. Tôi quay lại nói với quỷ sai “ Hãy dẫn tôi trở lại tầng thứ nhất.”

Quỷ sai gật đầu và đưa tôi đi.

Cánh cửa thứ nhất mở ra. Mùi máu tanh nồng nặc, tà khí quán đặc, tiếng roi quát vun vút, tiếng xương vỡ rôm rốp, vài cái đầu rụng xuống, máu xối ồng ộc, một cái đầu mới mọc lên, lưỡi đao to bè, sắc lẹm lẩn nữa vung lên. Hàng tá cánh tay gầy nhẳng vươn qua những chấn song, vẫy vẫy.

Hành lang nhà ngục kéo dài thăm thẳm...

HÓA TRANG

Một tháng nay tôi đã sống như một kẻ tâm thần. Hãy thử nhắm mắt tưởng tượng xem trong một tháng đáng lẽ có thể làm được rất nhiều chuyện, giành được một miếng thịt từ suất cơm thịnh soạn của cô bạn cùng phòng, hù dọa những đứa trẻ ngỗ nghịch ở xóm bằng chiếc mặt nạ quái dị mới mua ngoài chợ, mua một vài món đồ tân trang cho căn phòng, hay thậm chí nằm cạnh cô vợ bé nhỏ của mình và tìm xem trên cơ thể cô ta có bao nhiêu nốt ruồi...Lại phải nằm yên một chỗ và thứ quần quanh đầu óc bạn lúc nào cũng chỉ là sự im lặng của cửa máy bà bác sỹ già.

Tình trạng tôi còn tệ hơn bất kì bệnh nhân nào. Tôi không thể làm chủ được thân thể của mình, những ngày đầu nhập viện tôi phải dùng ống thở, vài tuần sau đó, khí quản hoạt động trở lại tôi có thể hít thở tự do mà không cần tới ống dẫn oxy. Điều tệ hại nhất là từ lúc đó tới giờ tôi luôn trong trạng thái bất động, những cử chỉ dù là nhỏ nhất tôi cũng không thể làm được.

Các bạn đừng nghĩ rằng chỉ khi muốn mua một thứ đồ sang trọng hay giữ cho chiếc ghế của mình khỏi chênh chao thì mới cần đến tiền. Tôi chưa tưởng tượng được nếu không có nó thì cái thân thể đáng tự hào của tôi sẽ tệ thê thảm thế nào khi mấy ả y tá đáng yêu kia bắt đầu làm cái gọi là chăm sóc cơ thể bệnh nhân.

Vài tuần sau đó tôi được chuyển lên phòng bệnh ở tầng hai vì theo như lời bác sỹ thì căn phòng này cần phải được sửa chữa lại. Phòng bệnh mới của tôi được xếp cuối hành lang. Căn phòng mới này có vẻ tồi tàn và cũ kĩ hơn nhưng điều đó chẳng ảnh hưởng gì nhiều vì sát phía góc giường có một ô cửa sổ nhỏ. Cánh cửa được đặt hướng ra khu vườn mini của bệnh viện. Vào buổi sáng sớm và khi chiều buông tôi thường nhờ cô hộ lý diu ra cửa sổ để ngắm phong cảnh bên ngoài. Đó là một khu vườn nhỏ được xây theo hình elip, xung quanh trồng khá nhiều loại hoa, những chiếc ghế đá được đặt quanh đó và điều tuyệt vời nhất là ngay giữa lòng vườn có đặt một đài phun nước nhỏ hình cầu. Dù chỉ ngắm đằng xa nhưng tôi vẫn có thể nhìn thấy vẻ đẹp của nó, những tia nước được phun từ phía dưới, chúng tạo thành một quầng nước nhỏ bọc phía ngoài quả cầu. Thỉnh thoảng đám nhóc tí đến thăm người thân lại nô đùa quanh cái đài nước lộng lẫy đó, lúc thì chúng rượt đuổi, lúc thì lại gom những bụm nước vào hai lòng bàn tay rồi hắt vào người nhau.

Thời gian gần đây tay chân tôi đã bắt đầu có thể cử động, dù chưa thể linh hoạt như trước nhưng ít ra với những động tác đơn giản như cầm thìa, rót nước tôi vẫn có thể làm được. “ Có lẽ một tuần nữa là ông có thể xuất viện. Tôi cảm thấy mừng cho ông. Tôi thật không nghĩ ông có thể hồi phục nhanh như vậy” lão bác sỹ trưởng khoa mở cho tôi nói vậy. Vậy là không lâu nữa tôi đã có thể xuất viện. Nhưng tôi vẫn luôn hoài nghi tại sao tôi lại hồi phục nhanh tới vậy. Tôi còn nhớ rất rõ, hôm đó khi tôi đưa đối tác rời công ty về khách sạn, một chiếc xe tải không biết từ đâu phóng tới và sau đó thì tôi hoàn toàn nằm trong bóng tối. Bác sỹ nói tứ chi

tôi đã liệt vĩnh viễn, nhưng không lâu sau đó ông ta lại rút lại những gì mà mình đã nói. Đó là sao nhỉ ? Một sự chẩn đoán nhầm hay đó là thứ mà các nhà khoa học vẫn luôn gọi là sức sống tiềm ẩn?

Bóng tối ngự trị tất cả. Ánh sáng, cây cỏ, mây, gió và con người đều chìm vào khối không gian huyền bí đó. Càng đi vào sâu, không gian càng vắng lặng. Thoạt tiên tôi còn nghe tiếng gió thổi và bước chân loẹt quẹt của mình nhưng giờ thì những âm thanh đó đã bay biến đâu mất Tiếng gió biệt tăm, tôi dậm thật mạnh rồi đi đi dèp trên mặt đất nhưng chẳng nghe thấy âm thanh gì. Tôi đưa tay sờ rầm, chân bước từng bước thận trọng. Tôi nhào người ra thật xa, hai tay tôi quờ quạng không chạm được vào bất cứ thứ gì. Tôi chạy thục mạng, vừa chạy hai tay hươ ra hai bên mong rằng sẽ chạm được vào một vật nào đó. Chỉ cần tôi tìm thấy một vật, dù là cành cây, phiến đá hay thậm chí là một khúc xương đùi người chết tôi cũng chẳng do dự gì mà bám chặt lấy. Tôi chạy mãi miết. Bóng tối sánh đặc lại, tôi cảm thấy toàn thân co rút không tự nhiên, trái tim tôi thoạt tiên đập loạn lên nhưng rồi nó yếu dần và cuối cùng thì lặng ngắt. Tôi đặt tay lên ngực trái, cố xoa bóp nhưng vẫn không thể khiến nó hoạt động trở lại. Tôi bắt đầu sợ. Tôi thét lên một tiếng nhưng âm thanh không thể thoát khỏi cổ họng. Mồ hôi tôi túa ra lạnh buốt. Tôi dừng lại, đưa tay sờ lên mặt mình. Da mặt tôi nhão nhoét và khi ngón tay tôi khẽ chạm vào thì từng miếng da oặt èo, uơn ướt chảy xuống y như lớp phấn hóa trang. Tôi mong trên tay mình có một chiếc bật lửa và một mảnh gương nhỏ để có thể nhìn rõ tình trạng của mình. Tôi loay hoay một hồi, màn đêm âm u càng khiến tôi thêm hoảng loạn. “ Chuyện gì đang xảy ra? Khuôn mặt mình...Khuôn mặt mình...” Những câu hỏi dồn dập vang lên và toàn thân tôi lạnh buốt mỗi khi tưởng tượng ra một khuôn mặt đã tróc hết da, chỉ còn trơ lại cái hộp sọ cùng hai con mắt thô lỗ đang ráo hoảnh mò mẫm trong bóng tối.

Tôi hét lên một tiếng.

Lúc cô y tá lay tôi dậy thì tôi mới biết đó chỉ là một giấc mộng.

- Ông mơ gì mà hét to quá – Cô y tá nói, ánh mắt tỏ vẻ khó chịu.

Tôi im lặng, lát sau nhờ cô ta lấy hộ chiếc gương. Ôn trời khuôn mặt tôi ngoài vài ba vết sẹo để lại trong lần tai nạn thì đều nguyên vẹn. Con ác mộng đó dường vẫn luôn lẫn khuất đâu đó trong đầu tôi, nó đeo bám và ám ảnh tôi khiến việc soi gương đã trở thành thói quen cố hữu mỗi khi tôi ngủ dậy.

Mấy ngày sau đó tôi được xuất viện, lão trưởng khoa phẫu thuật tiễn tôi ra cổng, lão nói đủ thứ nhặng nhít, nào là thỉnh thoảng ghé vào đây chơi, nào là sức sống của anh thật tuyệt vời, nào là anh có vui lòng không khi giao cơ thể anh cho chúng tôi sau khi chết....Tôi ngắt lời lão bằng lời hẹn gặp lại vu vơ.

Tôi đến công ty với sự ngỡ ngàng của nhiều người, họ chẳng ngờ được tôi lại bình phục nhanh tới vậy. “ Khang ! Cậu đã đi làm rồi à”, chào em, cuối cùng em

cũng trở lại, thật vui biết mấy” những câu hỏi thăm này luôn bật ra mỗi khi tôi vô tình đi qua nơi nào đó trong công ty. Nhưng tôi không gặp Diễm - cô gái tóc hoe vàng trong bộ trang phục lễ tân kín đáo. Tôi rất muốn được nhìn thấy nụ cười dịu dàng cùng lời hỏi thăm dù chỉ là buột miệng của nàng. Thời gian trong viện tôi vẫn luôn nghĩ đến nàng và tôi luôn thắc mắc tại sao nàng không đến thăm tôi, có thể nàng bận. Nhưng xem ra giả thiết gia đình nàng có việc nghe thuyết phục hơn vì tới bây giờ tôi vẫn chưa thấy nàng ở quầy lễ tân.

Bà Huệ kéo tôi vào góc hành lang rồi thì thào “ Này Khang, tôi nghĩ cậu không nên tới tìm Diễm nữa”. “ Tại sao thế ?”- Tôi hoài nghi hỏi. Bà Huệ thở dài, trên khuôn mặt nhăn nhúm nếp nhăn hiện ra chút tiếc nuối, bà ta đặt tay lên vai tôi rồi nói “ Diễm giờ không còn làm ở lễ tân nữa. Cô ta giờ là thư ký riêng của giám đốc, bây giờ không phải ai cũng có thể gặp cô ấy”. Tôi giật mình, hai tay tôi run lên và suýt nữa thì toàn thân ngã nhào ra phía sau. Tôi nhìn vào mắt bà ta để hỏi cho rõ nhưng bà ta chỉ quay đi. Cổ họng tôi nghèn nghẹn. Đầu tôi khẽ cúi xuống, quay đi theo lối cầu thang.

Tôi vào nhà vệ sinh, mở vòi vốc từng vốc nước dội vào mặt. Tôi thở dài nuối tiếc cho cái tình yêu chưa kịp đơm hoa. Vậy là nàng đã xa khỏi tầm tay của tôi nhưng cũng đúng thôi, tình cảm của chúng tôi chỉ mới chớm nở. Cũng chỉ là một vài tin nhắn, vài cuộc điện thoại hỏi thăm, vài lần đi chơi hoang. Tất cả vẫn còn quá mong manh và ắt hẳn trong lòng nàng đó chỉ là những kỉ niệm đẹp giữa những người đồng nghiệp. Nhưng dù thế nào tôi cũng thấy rất đau khổ, trước đây khi đã thích người phụ nữ nào, dù người đó đã có chồng tôi cũng sẽ vẫn tiếp cận. Tôi chưa từng e sợ bất cứ đối thủ nào và vì lẽ đó mà người đẹp luôn thuộc về tôi. Nhưng lần này thì tôi thực sự thất bại, lão giám đốc không phải là người dễ động chạm. Lão ta và tôi có điểm tương đồng là khi đã thích thứ gì thì sẽ bất chấp mọi chuyện để giành về tay mình, chỉ khác lão là người bất chấp thủ đoạn. Tôi sợ lão và vì vậy tôi chấp nhận mất nàng.

Tôi vốc một vốc nước nữa tung lên mặt, khi ánh mắt tôi lơ đãng nhìn vào chiếc gương đặt đối diện trước mặt thì lão giám đốc hiện ra. Tôi sững người lại, thử nhìn ra sau thì chẳng thấy ai, quay lại nhìn vào gương một lần nữa thì lão vẫn ở đó. Tôi giơ tay trái, lão cũng giơ theo, tôi nhắm một mắt, lão cũng nhắm một mắt. Tim tôi đập loạn nhịp, “chuyện quái gì thế này” tôi đã biến thành lão ư ? Tôi vốc một vốc nước hắt lên mặt rồi nhìn lại vào trong gương thì thấy lão vẫn ở đó và nhìn khuôn mặt ướm nhẹp có thể khẳng định những gì trước mắt tôi không phải là ảo giác. Mặt tôi tái lại, tôi chạy một mạch ra cổng. Trên đường ra tới cổng những nhân viên trong công ty đều cúi chào tôi và thành khẩn nói “ chào giám đốc ạ”.

Tôi chạy một mạch về nhà. Mùi ẩm mốc và bụi bặm của căn biệt thự khiến tinh thần tôi thêm hoang loạn. Tôi đi cả giày lên phòng và bật tắt cả các loại đèn lên. Cánh cửa khép chặt lại, tôi ôm chặt lấy mặt mình rồi dùng sức cào thật mạnh như mong rằng lớp da cằn cỗi kia sẽ tuột ra. Tôi cào mạnh cho tới khi da mình rớm máu. Tôi lăn lộn trên giường và mọi chuyện chỉ chấm dứt khi tôi lăn qua bên trái

và vô tình nhìn vào tấm gương treo tường. Khuôn mặt tôi vẫn vậy, gò má cao, cái mũi hơi tẹt và cái nốt ruồi nằm ở má trái thì đúng rồi. Tôi ngòai dậy bước lại phía gương, tôi nhìn thật kỹ thấy ngoài ba, bốn vết sẹo ở má phải ra thì đã có thêm mấy mươi vết xước dài đan xen chông chéo. Tôi sờ lên mặt, người trong gương cũng sờ lên mặt.

Tôi nghĩ việc vừa rồi chỉ là ảo giác hoặc chẳng đó là một chứng bệnh lạ. Và để tự trấn an tôi xin nghỉ phép một tuần và dành thời gian đó để đi du lịch.

Vài ngày sau đó, khi tinh thần phần chẵn trở lại thì tai hoạ bất ngờ giáng xuống. Ngay khi tôi bước chân vào công ty thì nhận được quyết định thôi việc. Tôi sửng người lại và đọc kỹ tờ quyết định như mong rằng những gì viết trong này là của người khác. Không sai được, trong công ty chỉ có mình tôi là họ Lưu vậy là quyết định này đúng thật là của tôi. Nhưng tôi vẫn không hiểu được, tôi lái xe cho công ty đã được 3 năm. Thời gian chỉ có vậy nhưng tôi đã được rất nhiều người tin tưởng. Ngân ấy thời gian tôi luôn tận tụy và chưa có lúc nào khiến ai phải chê trách về tinh thần trách nhiệm. Tôi muốn gặp lão giám đốc để hỏi rõ, chỉ cần lão nói được một lý do phù hợp thì tôi lập tức rời khỏi công ty mà không than trách điều gì.

Khi bước tới cửa phòng giám đốc thì tôi gặp Diệm. Nàng vẫn xinh đẹp như xưa chỉ khác thay vì bộ trang phục lễ tân thì giờ nàng mặc bộ đồng phục văn phòng. Nàng cầm một túi hồ sơ trên tay và không hiểu sao khi đứng trước nàng mọi sự bực tức của tôi lập tức biến mất. Ánh mắt của nàng khiến chân tay tôi bủn rủn và dường như tôi đã quên mất mình đang đứng ở đâu, tôi ngắm nàng thành kính và si mê như những thần dân đang ngắm bức tượng thần Aphrodite đáng kính.

- Khang ! Anh sao vậy - Diệm đánh thức tôi bằng giọng câu kính

- Diệm...Dạo này em ...

- Anh nhận được quyết định sa thải rồi chứ ?

Hai tay tôi buông thõng xuống khi nghe dứt câu nói của nàng. Lời nói và ngữ điệu thật khác xa cô bé lễ tân đáng yêu thuở nào, rồi cả ánh mắt lạnh lùng kia nữa, không biết thứ quái quỷ nào đã khiến nàng thay đổi như vậy. Tôi ngập ngừng một hồi rồi nhìn vào mắt nàng :

- Tôi muốn gặp giám đốc để hỏi tại sao lại sa thải tôi trong khi tôi không hề mắc lỗi gì.

Diệm cười phá lên “Anh có hẹn trước không ? ”

- Tôi muốn hỏi rõ. Chỉ cần giám đốc nói được một lý do hợp lý tôi sẽ rời công ty ngay.

- Tôi có thể cho anh biết lý do đó. Khi xe anh bị tai nạn, đối tác mà anh đang đưa về đã chết, bên B đã rút lại hợp đồng. Công ty đã hao bạc tỉ trong vụ đó. Và lại, (nàng nhẹ giọng xuống) anh thử đứng trước gương mà xem, bộ dạng anh hiện giờ thật khó coi. Với khuôn mặt này thì ai dám ngồi trên xe anh nữa.

Tôi lùi lại một bước, khuôn mặt tôi sượng cứng lại và hơi thở trở nên gấp rút. Nàng vẫn đứng đó, khuôn mặt bình thản và còn có vẻ gì đó rất lạnh lùng. Tôi mò côi từ nhỏ và chuyện sống được tới bây giờ thì đã là một may mắn. Theo như lời mẹ nuôi tôi kể lại thì lúc bà cùng chồng mình đi dạo ở công viên thì nghe thấy tiếng trẻ con khóc, bà đi theo âm thanh đó và cuối cùng thì tìm thấy tôi. Ai đó đã vút tôi trong xe rác sau khi đã gói kĩ vào mớ giấy báo cũ nát. Hai vợ chồng bà chưa con cái gì, lúc đó chắc hẳn tôi cũng rất kháu khỉnh nên đã đánh thức được chút từ bi trong họ. Khi tôi học xong đại học thì cha mẹ nuôi mất, tôi không có họ hàng gì nên mọi chuyện sau đó tôi phải tự lo liệu. Tôi được nhận làm tài xế cho một công ty cỡ bự và mối tình với cô lễ tân xinh đẹp vừa chớm nở thì tai hoạ xảy ra.

Tình yêu của tôi dành cho nàng đã có từ rất lâu rồi nhưng tôi vẫn luôn giấu kín, nàng khác hẳn với những người đàn bà trước. Đó là những người dễ dãi và u mê một cách xuẩn ngốc. Cho dù họ có đẹp và tỏ ra mình là người thanh cao thì khi đến với tôi họ cũng chỉ như những con búp bê. Mọi lời nói, cử chỉ của tôi đối với họ đều là mệnh lệnh, chưa có người đàn bà nào khiến trái tim tôi thực sự chao đảo. Diệm là người duy nhất, nàng có thể làm được cái điều mà những người đàn bà trước đây luôn bất lực. Chỉ tiếc sự thay đổi của nàng quá chóng vánh. Và cho dù tôi chưa lần nào lọt được vào trái tim nàng thì chí ra với tình cảm đồng nghiệp nàng cũng không thể nói ra những lời như vậy. Ánh mắt và vẻ mặt đó của nàng thật chẳng đúng với thứ tình yêu mà tôi hằng khao khát.

Diệm hét lên một tiếng, toàn thân nàng run bần bật, tập hồ sơ đang cầm trên tay rơi xuống đất. Vẻ lạnh lùng trên khuôn mặt nàng biến mất và ở cặp mắt đó đó tôi có thể nhìn thấy sự hoảng sợ tột cùng. Da nàng tái xám lại và miệng thì mím chặt, toàn thân run như con mèo bị nhúng nước.

“Cô...Cô sao vậy”. Nàng im lặng và khi tôi tiến sát vào thì khuôn mặt nàng càng tái hơn, nàng bò lùi về phía sau, tay giơ lên run run như ra hiệu cho tôi dừng lại gần. Tôi chưa hiểu chuyện gì thì một tiếng hét khác vang lên từ phía sau. Đó là bà Đoá trong tổ tạp vụ, bà ta hét lên rồi chạy vụt xuống cầu thang. Tôi giật mình và vội vàng rời tay lên mặt mình. Da mặt tôi bỗng trở nên mịn màng và dù có rờ rẫm mấy mươi lần thì tôi cũng chẳng tìm bất kì vết sẹo nào. Tôi nhìn nàng một lần rồi quay lưng bỏ đi. Tôi cúi đầu xuống đất chạy một mạch thẳng về nhà.

Trước gương, khuôn mặt nàng hiện ra làm nổi bật cho cái tổng thể xù xì, thô vụng trên cơ thể tôi. Một khuôn mặt phụ nữ đặt trên cơ thể một người đàn ông. Tôi nhìn vào gương hồi lâu, lần này thì tôi không ngó ngàng vào thêm một vài vết xước trên khuôn mặt mình nữa. Chẳng phải tôi không nhớ làm tổn hại đến khuôn mặt xinh đẹp đó mà vì tôi muốn biết rõ liệu chẳng lúc trước chỉ là ảo giác hay thật sự

tôi có khả năng đặc biệt. Cũng không khác lần trước là mấy, được ít lâu khuôn mặt nàng biến mất và tôi lại nhìn thấy mình trong gương. Tôi gỡ tấm gương rộng bản treo tường ra đặt nghiêng ở góc giường rồi ngồi đối diện với nó. Tôi nhìn vào đó và thử nhớ lại xem khi khuôn mặt mình trở thành của người khác thì đã có chuyện gì xảy ra. Dù là lão giám đốc hay nàng hai lần biến hình đó đều có một đặc điểm là trong đầu tôi nghĩ tới họ rất nhiều. Tôi nhìn vào gương, trong đầu hồi tưởng lại người mẹ quá cố của mình với tất cả lòng tôn kính. Khuôn mặt tôi bắt đầu biến dạng, cơ thịt phình ra rồi chảy xệ xuống như cục sáp, từng múi cơ xô lên tạo thành những nếp nhăn già cỗi, cái mũi to bạch xẹp hẳn, đôi môi dày như da trâu đồng thời chầu lên để hở ra hàm răng đều tăm tắp. Mẹ hiện ra và không hiểu tại sao lúc đó trong lòng tôi bỗng tràn ra một cảm giác rất lạ. Nó đánh bật đi sự nuối tiếc và ngạc nhiên. Tôi nấc lên một tiếng. Khoé mắt bỗng cay xè.

Kể từ khi biết mình có khả năng lạ thường tôi bắt đầu học cách điều khiển khuôn mặt. Tôi không đến công ty mà ở lì trong phòng hàng giờ. Tôi nhìn vào chiếc gương và bắt đầu khoá huấn luyện biến hình. Thoạt đầu tôi chỉ có thể biến thành một ai đó trong khoảng thời gian nhất định và phải một lúc lâu khuôn mặt đó mới thể biến mất. Tôi cố điều chỉnh và hai tuần sau đó tôi đã có thể làm chủ được. Tôi quyết định xoá bỏ khuôn mặt xấu xí hiện tại của mình. Và dĩ nhiên với khả năng kì diệu này tôi sẽ chẳng phải lo gì về cái dạ dày. Tôi biến thành nhiều người và trà trộn vào nơi họ sống, nhân khi họ vắng mặt làm đủ những chuyện mà tôi cảm thấy thích thú. Tôi đã từng biến thành một lão nhà giàu, tới khách sạn ăn uống no nê rồi chạy ra một góc khuất biến thành một người nào đó và ra ngoài một cánh công khai. Tôi biến thành đủ mọi loại người, lúc thì biến thành một sinh viên đi móc túi, lúc thì biến thành một ông lão, khi thì lại đường hoàng dưới dáng vẻ một giảng viên mẫu mực.

Năng lực biến hình của tôi ngày một linh hoạt nhưng nó cũng có phần hạn chế. Tôi chỉ có thể biến đổi về diện mạo. Còn về cơ thể thì tôi hoàn toàn bất lực, dáng người tôi vốn cao lớn nên tôi chỉ có thể giả trang thành những người có vóc dáng tương đương. Để có thể giả trang mà không ai phát hiện tôi phải mua nhiều bộ quần áo để có thể thay đổi luân phiên.

Vào một ngày nọ tôi bỗng nghĩ tới Diệm. Tình yêu trong tôi đã biến mất và với nàng tôi chỉ có sự căm tức. Với cá tính của mình tôi không để gì để cho những kẻ đã chà đạp tôi được sống thoải mái. Tôi hóa thành một gã nhà giàu rồi nhân khi gã vắng mặt tôi bước vào căn nhà đó lấy đi mọi thứ giá trị. Bà giúp việc phát hiện ra tôi nhưng chắc bà ta chỉ chào hỏi ỡm ờ và thắc mắc tại sao ông chủ lại quay lại. Tôi cười “ Tôi và bạn tôi đang chuẩn bị làm một dự án, tôi cần bán những thứ không cần thiết này để lấy vốn đầu cơ”. Bà ta chỉ gật gật còn tôi thì ngang nhiên đem tất cả mọi thứ chuyên vào túi riêng của mình. Tôi mặc bộ y phục công sở rồi tới công ty, biến thành gã nhân viên vừa ra ngoài đưa hàng. Tận dụng giờ nghỉ trưa tôi bắt chuyện với tất cả mọi người. Tôi biết được Diệm vẫn làm thư ký và mối quan hệ của nàng với lão giám đốc ngày càng công khai. Tôi cười thầm trong bụng vì đã nghĩ ra được một cách trả đũa thú vị. Tôi mượn máy của một người trong họ

vờ là gọi về hỏi thăm bà mẹ đang nằm viện để lấy số điện thoại của Diệm và lão giám đốc.

Tôi trả đũa lão giám đốc bằng cách hóa thành lão rồi làm đủ mọi chuyện hèn hạ. Sàm sỡ một bà lão cứng tuổi, đứng giữa nơi công cộng tụt quần xuống đất. Đi mua đồ lót với số lượng lớn rồi nhờ chủ tiệm đóng gói chuyển về công ty tặng cho từng nhân viên... Và mỗi lần như vậy là gương mặt cần cỗi của lão lại xuất hiện trên mặt báo. Cái công ty danh tiếng đó ngày có tới chục phóng viên tới quấy rầy và với những chuyện xấu hổ này tôi tin chắc lão sẽ chẳng bao giờ có thể thăng cấp. Thậm chí ngay cả cái ghế lão đang ngồi cũng sẽ chẳng còn được thoải mái nữa.

Với Diệm, tôi sẽ không nhẹ tay như vậy.

Tôi giả trang thành một người trong công ty và mời nàng đi ăn. Vì để muốn kế hoạch không có kẽ hở nên tôi biến thành một người mà tôi hiểu rõ nhất đồng thời cũng là người mà Diệm rất quý mến.

Tôi mời nàng vào một quán ăn, nàng đồng ý.

“Chị có còn nhớ tới anh Khang không?”

“Sao đột nhiên em lại nhắc tới anh ấy?”

“Chị có yêu anh ấy không?”

Nàng im lặng. Tôi nhìn nàng, hỏi “Anh Khang đã đi rồi, chị không cần phải dối lòng.”

Nàng buông đũa, lặng im một lúc lâu. Tôi lặp lại câu hỏi đó một lần nữa. Nàng vẫn im lặng, lảng tránh ánh mắt của tôi. Một lúc sau nàng nhìn tôi và khẽ lắc đầu, rồi thì nàng cầm chiếc đũa lên và bắt đầu gấp đồ ăn.

Tôi lái chõ nàng tới một quán cafe. Tôi không nhắc đến chuyện của mình nữa. Thật may là trước đây tôi đã biết được nàng rất mê văn học và chỉ cần có người cùng sở thích ngồi chung thì nàng có thể mất cả ngày để nói về nó. Tôi nói về văn học để nàng hào hứng. Nhân lúc nàng sơ ý tôi bỏ thuốc ngủ vào tách cafe và cố kéo dài cuộc trò chuyện đó cho tới khi thuốc ngấm hết.

Khi nàng hoàn toàn chìm vào giấc ngủ, tôi đưa nàng tới một khu công trình đang xây dở. Vì nơi này đang trong thời gian thi công nên chỗ nào cũng ngổn ngang gạch đá, mùi vôi vữa và xi măng xộc lên khiến tôi cảm thấy khó chịu. Nhưng điều này chẳng thể cản được bước chân của tôi.

Tôi đặt nàng vào góc khuất, nơi có một tổ kiến lớn. Tôi lấy trong túi một cái hộp nhựa màu vàng, bên trong là bọ, đường và mật ong. Tôi rắc đều những thứ đó lên mặt nàng rồi nhắc nàng đặt vào chính giữa tổ kiến. Những con kiến đổ với đủ

mọi kích thước đánh hơi thấy mùi thức ăn bắt đầu tràn ra và chỉ trong tích tắc chúng đã kí sinh trên khuôn mặt kiêu diễm đó.

Tôi đi khỏi đó và không bận tâm thêm về nàng. Tôi mang theo bên mình nhiều gương mặt nữa.

Vào một buổi chiều giữa thu, tôi trong diện mạo của một chàng trai khoẻ mạnh đi dạo trên phố. Con mưa hôm qua khiến tiết trời trở nên mát mẻ, trên nền trời những đám mây với đủ mọi hình dạng lững lờ trôi, cơn gió hiu hiu tạt qua khiến tinh thần tôi phấn chấn. Tôi đi qua nhiều con phố và cuối cùng thì dừng chân tại hồ Bảy Mẫu trong công viên Thống Nhất. Những tán bạch đàn phơ phất theo từng cơn gió, những cụ già ngồi ở các ghế đá đọc báo, thỉnh thoảng cũng có một vài cặp tình nhân tản bộ, họ nắm tay nhau nói đủ chuyện trên trời dưới đất cốt sao có thể khiến người mình yêu mỉm cười. Công viên này khá rộng lại có các khu vui chơi xây xen kẽ nên phải mất khá nhiều thời gian tôi mới có thể đi hết được.

Tôi ngồi nghỉ ở một ghế đá nằm dựa vào một gốc dừa lớn, tôi nhìn ra hồ và tâm trí như đang vất vẻo ở một nơi nào đó. Tôi đứng ở một ngọn núi cao, tiếng gió thổi hun hút như ở cõi nào xa lắm. Tôi không thấy lạnh mà đứng ở đó thật lâu. Cách đó không xa có một thác nước lớn. Từng cột nước dội ào ào xuống mỏm đá khiến bọt nước bắn lên tung toé, tiếng ầm ào của thác vang lên quẩn vào tiếng gió thổi tạo thành một âm thanh lung linh. Tôi đi tới phía thác nước. Hai tay tôi vục xuống mức nước lên. Tôi nhìn xuống mặt nước và hoảng hồn khi thấy khuôn mặt mình in dưới đó. Mặt nước trong veo như một tấm gương và tôi đã thật sự nhìn thấy toàn bộ khuôn mặt mình. Khuôn mặt tôi, ngoài hai con mắt tròn đang hí hoáy di động thì tất cả trắng toát như một tờ giấy. Mọi đường nét đặc trưng nhất cho một khuôn mặt đã không còn.

Có một âm thanh là lạ kéo tôi khỏi cơn ác mộng đáng sợ đó. Tôi chột rùng mình và như một phản xạ cố hữu tôi đưa tay sờ lên mặt. Mọi thứ còn nguyên vẹn. Tôi ngồi dậy, đi theo âm thanh đó thì thấy một cô gái ngồi tựa lưng vào gốc cây. Cô gái có vẻ rất mệt mỏi, hai tay cô bóp chặt lấy bắp chân. Mặc dù khuôn mặt cô đang tái đi nhưng tôi vẫn có thể nhận thấy một điều là cô gái rất xinh đẹp. Và dĩ nhiên với một cô gái xinh đẹp nhường như vậy thì dù là một ông già cũng chẳng muốn bỏ lỡ cơ hội.

- Cô không sao chứ ?

Cô gái quay lại và khi nhìn thấy tôi thì hai con mắt đờ đẫn sáng lên. “ Làm ơn giúp tôi với. Đ...Ừa tôi vào viện, tôi...Tôi bị rấn cắn”

Tôi ngạc nhiên. Để kiểm chứng, tôi tiến tới phía cô gái. Ở phần bắp chân trắng nõn như bạch ngọc hiện ra hai vết nanh rấn, vậy là cô gái không nói dối. Khuôn mặt cô gái đờ ra, cô oẹ một cái, toàn thân run lên bần bật.

“ Bị cắn lâu chưa ?”.

“Mới”.

Tôi đặt cô lên vai rồi chạy một mạch ra cổng. Khi tới bệnh viện thì tình trạng cô gái đã không thể tồi tệ hơn được nữa, da mặt cô tái lại, cô nôn ngày càng nhiều. Với số tiền giấy tôi kẹp trong cuốn sổ y bạ, cô gái đã được cấp cứu ngay đầu tiên.

Tôi đợi ở ngoài cửa phòng. Tôi thầm cầu nguyện cho cô gái xinh đẹp kia sớm qua khỏi. Một lát sau bác sỹ ra và thật may mắn làm sao cô gái đã qua cơn nguy kịch. Bác sỹ bảo cô gái cần được nghỉ ngơi và tôi thì cần ra quầy để đóng viện phí.

Bà bác sỹ già với khuôn mặt phúc hậu hỏi tôi :

- Anh là gì của bệnh nhân
- Tôi là...Người yêu cô ấy

Bà bác sỹ mỉm cười bảo tôi đóng tiền rồi ký tên. Số tiền chẳng khiến tôi bận tâm, tôi chỉ thực sự hoảng hốt khi nhìn thấy dòng ký tên màu đen phía dưới tờ giấy. Tôi phải ký tên, nhưng tên tôi là gì ?

Tôi cố vắt óc nhớ lại. Tên tôi. Hoàng, Chu , Hải, Hưng, Ngọc, Giang....Đâu mới là tên thật của tôi ? Tôi ôm lấy đầu. Tên tôi, tên tôi là gì ? Tôi là ai ? Tôi kinh hoàng khi sực nhận ra tôi đã quên mất mình là ai. Tôi là ai ? Tôi bao nhiêu tuổi rồi ? Ai có thể giúp tôi trả lời? Trong đầu tôi hàng ngàn khuôn mặt với đủ mọi lứa tuổi hiện ra nhưng tôi không thể tìm ra được khuôn mặt thật của mình.

“ Tôi tên là gì ? Tôi là ai ”. Tôi hoảng sợ, cơ mặt méo xệch, từng đường gân phình ra, chạy vằn vè. Tôi ôm chặt lấy mặt. Những câu hỏi vẫn vang lên. Tôi thấy tai ù đặc. Những khuôn mặt lơ lửng kia nhìn tôi, mỉm cười như trêu tức. Vô tình, ánh mắt tôi hắt ra ngoài khung cửa. Nền trời xanh thăm thẳm. Những đám mây trôi vương vãi trên đó. Chúng uốn éo meo mọ như những khuôn mặt người.

Phụ lục

**TRƯỜNG ĐẠI HỌC VĂN HÓA HÀ NỘI
KHOA SÁNG TÁC & LÝ LUẬN PHÊ BÌNH VĂN
HỌC**

BẢN NHẬN XÉT TÁC PHẨM TỐT NGHIỆP

Họ và tên sinh viên: *Nguyễn Thanh Phong*   Khóa 11 (2008 – 2012)

Họ và tên người hướng dẫn: Nhà văn Võ Thị Hào

Họ và tên người phản biện: Nhà văn Khuất Quang Thụy

NỘI DUNG NHẬN XÉT

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

Mục lục:

Lời Cảm On.....1

Bài Thuyết Trình.....2.

Các Tác Phẩm

1. Nghịch Đảo.....4

2. Chôn Vùi.....10

3. Bảy Tầng Tháp.....13

4. Hóa Trang.....22

Phụ Lục : Bản Nhận Xét.....31

Mục Lục.....33